JOAN DARLING

Voluptatea remușcării

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICOLAE NĂSTASE.

ALCRIS

Capitolul 1

În picioare, în pragul biroului care aparținuse tatălui său, Candra Bishop, cu privirea pierdută în zare, contempla pantele pline de verdeață ale muntelui Hood și cursul molatec al râului Willamette. Atâția oameni – după o călătorie periculoasă, se opriseră la poalele acestui pisc, privindu-l cu un amestec de teamă și de admirație! Pe lângă aceste râuri pline de pește, în câmpiile mănoase ale Oregonului, ei au crezut că și-au găsit Țara promisă. În acest fel, acolo în apropierea Pacificului, se născuse orașul Portland, purtător de speranțe și de vise pentru toți, în afară de Candra. Cu toate acestea, acum, ora ei sosise; pleca, în sfârșit, în căutarea a ceea ce unii numesc fericire… sau libertate.

În spatele ei, în birou, Ralph, un vechi prieten al tatălui ei și avocatul acestuia, îi vorbea fără ca ea să asculte și să înțeleagă firul discuției.

– … Vânzarea casei și scoaterea la licitație a întreprinderii tatălui tău, vor permite plata tuturor datoriilor, dar puținul la care are dreptul Roddy nu-i va fi dat decât la împlinirea majoratului, iar tu, fetițo, nu vei avea decât datoria de a îngriji acest copil.

Tânăra femeie reveni la realitate, doar pentru a protesta.

– Roddy este un copil minunat! Să am grijă de el nu va fi niciodată o povară pentru mine.

Candra continua să fixeze vârful înzăpezit al muntelui. Vântul făcea să-i fluture pletele negre și-i lipea rochia de trupul înalt și subțire.

„Este, într-adevăr, frumoasă, se gândi Ralph. Alicia ar fi tratat-o oare altfel dacă nu ar fi fost atât de frumoasă, și ar fi avut mai puțină personalitate? Fără îndoială că nu. Roddy, la rândul său, promitea să devină un băiat frumos și puternic. Poate și de aceea nu se ocupase nimeni de el, până ce Candra se întorsese de la pension, atașându-se de micuț ca și cum ar fi fost fiul ei.

– Fratele tatălui tău, cunoscându-ți situația precară, îți propune o slujbă la el, la firmă. Ai fi de acord? întrebă, în sfârșit, avocatul.

Candra întoarse capul și-l privi drept în față; nu se mira că este la curent cu propunerea unchiului ei, deși acesta i-o făcuse într-o scrisoare.

Acest unchi, pe care nu prea-l cunoștea, îi oferea ospitalitate, atât ei cât și lui Roddy, dacă ar fi acceptat să lucreze la motelul lui. Sigur, nu-i deschide ușa cu drag dar, chiar și numai din obligație, gestul era important. Ar fi fost greu să-și câștige singură pâinea, după atâția ani lipsiți de griji, dar această muncă le-ar putea asigura un trai decent, iar ideea de a fi independentă în sfârșit, îi surâdea.

– Cred că aș accepta, în lipsă de ceva mai bun, răspunse ea pe un ton vesel.

Știa că avocatul e la fel de nefericit ca și ea, văzând-o părăsind casa familială. Nu dorea să-l facă să sufere și mai mult.

– Mă gândeam că tu și tânărul Jamie Dieterman…

Nu merse mai departe. Surâsul Candrei se stinsese. Ar fi trebuit, totuși, să-și amintească faptul că niciodată mama lui Jamie nu acceptase ca fiul ei să continue s-o

frecventeze pe Candra, mai ales acum, când fata nu mai avea bani. Familia Dieterman avea nevoie de zestrea Candrei, pentru a-și continua viața îmbelșugată cu care era obișnuită.

Candra își îndreptă din nou privirea spre munte, în căutarea amintirilor. Dar se plictisise să mai privească. Nimic n-o mai emoționa.

– Una e s-o iei pe fata cea dragă a lui Henry Bishop și cu totul altceva să-ți legi existența de o orfană fără nici un ban. Parcă suntem într-un roman victorian, nu credeți? Comisarul-portărel mi-a explicat că mii de societăți dau faliment în fiecare an. Pentru el, acesta e un caz ca oricare altul.

– Numai dacă Jeamie Dieterman ar avea un pic de curaj… Ești, totuși, atât de drăguță…

– Între Roddy și munca la motel nu prea voi avea timp liber, îl întrerupse ea. Aș fi prea ocupată ca să mă mai gândesc la o căsătorie, cel puțin pentru moment.

Bărbatul avea un aer atât de nefericit încât Candrei i se făcu milă de el.

– Vă găsesc destul de sentimental, încercă ea să glumească, întorcându-se.

– Nu e rău, copila mea, să fii un pic sentimental! Toată lumea simte, din când în când, nevoia. Este necesar pentru viață, așa cum apa este necesară trandafirilor.

– Vă promit, domnule! Voi încerca să-mi amintesc de sfaturile dumneavoastră! spuse Candra cu un mic surâs ironic, pe care nu-l mai afișase de când tatăl ei se recăsătorise.

Neștiind cum să continue o discuție care pentru el era încheiată, avocatul răscolea nervos hârtiile de pe birou. Pentru moment, ridică ochii, fixând-o pe Candra pe deasupra ochelarilor. Văzând că și ea îl privea întrebător, își plecă din nou privirea spre dosare.

– Ce este? întrebă tânăra apropiindu-se.

O privi fără a putea articula vreun sunet. Doamne, cât de frumoasă era, cu părul de un negru catifelat, ochii de un albastru intens, tenul atât de alb și silueta ei perfectă! Dar ceea ce-i dădea cu adevărat farmec era aerul ei un pic distrat, rezerva ei permanentă. Nu lăsa să i se vadă adevărata personalitate, decât față de fratele ei sau față de prietenii apropiați; numai aceștia știau că tânăra putea fi foarte vioaie și veselă.

– Ei bine? îl întrebă ea din nou.

– Ei bine… Un anume domn Lawrence a cumpărat, la un preț exorbitant, cele mai mari trei mașini din fabrica tatălui tău. Este inutil să insist asupra importanței acestei vânzări. Fără ea ne-ar fi lipsit câteva mii de dolari pentru a acoperi datoriile tatălui tău. Nu a pus decât o singură condiție: vrea actele de vânzare în următoarele patruzeci și opt de ore.

– Lawrence? întrebă Candra, dintr-o dată încordată. Care-i este prenumele?

– Nu-mi amintesc.

Scotoci un moment printre acte și scoase o foaie de hârtie.

– Am găsit. Domnul Scott Lawrence. Cam bizar tipul! Fără a vedea mașinile, prin telefon, ne-a oferit un preț excelent și ne cere să-i livrăm materialele într-o rezervație indiană. Cred că este un bătrân original, solitar. Locuiește pe undeva, între Roque River și Gold Beach. Cum este în drumul tău, mi-am luat libertatea de a-i propune să-i duci tu actele.

Ridică ochii și, pentru prima dată, îi remarcă paloarea.

– Ce zici? Dacă nu, pot să mă duc eu.

– Nu, nu, e perfect. Am crezut, la început, că e vorba de cineva pe care-l cunosc.

Candra se apropie de ușa transparentă, lăsându-se pradă amintirilor.

– Am crezut că e cineva cunoscut, repetă ea încet, ca pentru sine.

– Știi, Candra, nu ești obligată să te duci la unchiul tău. Abia dacă-l cunoști. El și tatăl tău nu erau întotdeauna de acord, mai ales când era vorba de afaceri. Dora și cu mine eram fericiți să vă primim, pe tine și pe Roddy. Știam că ești nefericită cu mama ta vitregă, dar ce-i puteam spune Aliciei atâta vreme cât trăiai lângă ea de la moartea tatălui tău? Acum, însă, te pot ajuta.

Era jenat pentru că rostise acest nume, care-i putea trezi amintiri neplăcute. Sunt lucruri pe care este mai bine să le uiți.

– Acum ești adultă, nu mai ai de ce să te temi de ea. Nu-i bine să vorbești astfel despre morți, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că a cheltuit toți acești bani.

Scutură din cap, își scoase ochelarii și-i șterse cu atenție. Cu ochii săi miopi văzu o formă vagă apropiindu-se, apoi simți cum o mână i se așează pe umăr.

– Știu. Vă mulțumesc pentru invitație.

Vorbea tandru, alegându-și fiecare cuvânt. N-ar fi vrut, în nici un caz, să-l rănească. Era singura ființă căreia îi putea vorbi deschis și-și dorea ca el să înțeleagă asta.

– Până la urmă, toți acești ani petrecuți la pension mi-au făcut bine. Am învățat să nu mă bazez decât pe mine însămi! Rezultatele mele personale contează mai mult decât banii tatălui meu. Și acum, adăugă ea cu un surâs maliții os, propriile mele puteri mă vor ajuta să trăiesc. Abia aștept să-mi descopăr adevăratele talente. Nu știu prea multe, dar nu cred că sunt proastă!

– Și Roddy?

– Roddy și cu mine suntem unul și același. Așa stau lucrurile de câțiva ani buni și nu văd de ce s-ar schimba.

– Dar el e fratele tău vitreg, nu fiul tău!

– Ce importanță are? De câțiva ani îi sunt ca o mamă. Roddy va rămâne cu mine.

Politicos dar ferm, tocmai încheiase discuția. Avocatul știa că nu mai are nici un rost să insiste.

– Nu te temi că băiatul va regreta casa în care s-a născut și unde a trăit întotdeauna?

– Roddy știe foarte bine ce înseamnă locul acesta: un spațiu larg și o masă mai bună decât în altă parte, dar la șapte ani acest lucru nu are importanță. Există lucruri mai necesare! Am străbătut un drum lung împreună până am ajuns amândoi la această concluzie.

– Alicia ți-a făcut, într-adevăr, mult rău!

– Ba nu, chiar dimpotrivă. Ea mi-a arătat ce aș fi devenit dacă aș fi dus aceeași viață. Poate, într-un fel, este și o șansă. Când tata a luat-o de soție, nu eram decât un copil răsfățat de treisprezece ani. Îi făceam pe ceilalți să sufere fără nici un rost.

Era gata să izbucnească în lacrimi. Dintr-o dată, amintiri pe care le credea bine îngropate ieșeau la suprafață cu o acuitate dureroasă. Îl va uita, oare, vreodată, pe tânărul vesel care cânta la chitară pentru o pacoste de numai treisprezece ani, răsfățată peste măsură? Îl recompensase bine! Terminase o prietenie care pentru ea era mai vitală decât aerul pe care-l respira.

– M-am purtat atât de urât, murmură ea, tulburată de această amintire.

Avocatul își strânse hârtiile și le puse în vechea lui servietă. Trebuia să ajungă la masă, altfel Dora s-ar fi neliniștit. Avea un drum lung de făcut, era momentul să plece.

– Ești sigură că poți să duci tu actele de vânzare?

– Domnul Lawrence le va avea în următoarele patruzeci și opt de ore, așa cum a cerut.

– Perfect. Dacă crezi că vei avea nevoie de mine, mă găsești oricând la telefon. Independența e un lucru frumos, dar viața e crudă uneori.

O îmbrățișă și se îndreptă spre ieșire. Tânăra auzi ușa închizându-se în urma lui. Pentru prima oară de la înmormântare era absolut singură. Servitorii plecaseră înainte de sosirea lui Ralph. Roddy își lua la revedere de la un prieten. Tatăl său și mama sa vitregă dispăruseră și nu vor mai reveni nicidoată. Se terminase și viața pe care o dusese până atunci. Avea senzația ciudată de a fi precum o corabie plutind în derivă, în timp ce toate celealalte nave rămâneau ancorate la adăpost. Totuși, nu era momentul să dea frâu liber emoțiilor. Un singur lucru i se părea important: să spună adio vechii vieți și s-o ia de la capăt.

Ieși din birou și se îndreptă încet spre peluza care cobora în pantă lină către râu; era foarte cald pentru începutul lunii martie, dar soarele îi făcea bine. În curând vor trebui tunse gardurile vii. Noii proprietari vor trebui să se ocupe de tot, de casă, cât și de grădină.

Aruncă o privire fugară asupra casei vecine, care se zărea printre copaci. Bettina Wallace locuise acolo cândva. Dar, după scandalul pe care-l făcuse Candrei, familia

Wallace trebuise să se mute. Proprietatea fusese vândută, așa cum fusese vândută, acum, și casa ei. Cei care se vor instala aici o vor iubi, oare, la fel? Vor simți ei dragostea cu care fuseseră alese planurile, sufletul pus la construcția casei și amenajarea grădinii?

Candra se întoarse pentru a privi grajdurile. Altădată, acolo erau cai dar, în urmă cu patru ani, Alicia îl convinsese pe tatăl ei să-i vândă și să transforme grajdul în sală de jocuri. Alicia nu iubea caii, dar ceea ce detesta mai mult era grija și timpul pe care-l acorda tatăl ei cailor. Aștepta de la el o prezență constantă și o admirație fără rezervă, pe care nu le obținuse decât după dispariția nobilelor animale.

Pe vremea aceea, o intensă activitate domnea în clădirile și pe câmpurile din jur: grăjdarii plimbau caii, le dădeau să mănânce, îi duceau să se adape, îi îngrijeau, îi pansau… Prezența animalelor, mirosul lor din cauza pieii și aroma ierbii, toate acestea îi dădeau Candrei un sentiment de siguranță și de bine.

Copilul care era atunci nu înceta nici o clipă plimbările și-i povestea lui Josh, angajatul tatălui ei, toate visele și gândurile, atunci când acesta o lua pe genunchii lui și reușea să dea viață celor mai nebunești fantezii ale fetei. Până într-o zi, când…

O pală de vânt măturǎ curtea, ridicându-i fusta. Pielea i se făcuse ca de găină. Încet, încet, urcă pe aleea care înconjura marea casă, atât de plină de amintiri. Amintiri de două feluri. Primele, delicioase, din epoca în care mama și tatăl său o înconjurau cu dragoste și făceau planuri de viitor pentru ea. Apoi, mama ei murise aducând pe lume un copil care nu avea, nici el, să supraviețuiască. De atunci, tatăl său se schimbase. O evita mai mereu, ca și cum revederea ei i-ar fi trezit amintiri dureroase, pe care el dorea să le uite. Se dedicase cu trup și suflet activității de conducere a fabricii sale de mobilă. Candra fusese crescută de bucătăreasă, de grăjdar, de cameristă și, nu în ultimul rând, chiar de Josh. Când acesta intrase în viața ei, ea nu era decât un copil capricios și răsfățat, care nu se liniștea decât atunci când i se îndeplineau toate dorințele. Avea tot ceea ce-și dorea, în afară de dragostea tatălui ei.

O limuzină luxoasă Lincoln se opri lângă ea. Portiera din spate se deschise iar Roddy coborî, trăgându-l după el și pe prietenul său cel mai bun, Tim.

Implorându-și sora din priviri, el întrebă:

– Mama lui Tim spune că pot veni să petrec ultima săptămână de vacanță la ei. Ah! Candra, pot? Vrei?

Era atât de grăbit să-i obțină acordul, încât se bâlbâia și se bâțâia, ținând mâna surorii sale ca și cum tot acest circ ar fi produs, fără dubiu, răspunsul potrivit.

Toată lumea îi punea întrebări în ultima vreme. Dar, pentru prima dată, putea răspunde și o făcea plină de bucurie:

– Este foarte drăguț din partea ta, Tim, spuse ea. Cred că se poate aranja.

Promitea. Dar promisiunile care i se făcuseră ei, un acoperiș deasupra capului, un loc de muncă, vor fi oare respectate?

Fratele său , dar și ea, îl priviră pe Tim în timp ce acesta urcă în mașină. Evelyne, mama lui Tim, îi spusese deja la revedere; Candra se gândi că-i va lipsi. Zâmbi când Lincolnul demară din fața ei, apoi intră în casă, cuprinsă de o infinită tristețe. O pagină din viața ei fusese întoarsă, chiar dacă o dorea sau nu.

Era timpul să-l spele pe Roddy și să pregătească masa. Trebuia să plece devreme mâine, pentru a duce contractul de vânzare.

Dintr-o dată, i se făcu foarte frig și fu străbătută de un frison, dar nu-i dădu atenție. Nu era momentul să se lase copleșită de teamă.

Capitolul 2

Capricios și imprevizibil, timpul se schimbase complet a doua zi de dimineață. Nici o urmă din albastrul cerului, ci numai nori mari și triști, cenușii; un cer în doliu, precum inima Candrei, care-și bea, pentru ultima oară, cafeaua, contemplând apele agitate ale râului Willamette.

Era timpul să-l trezească pe Roddy. Candra își spălă ceașca și o puse pe raft, apoi părăsi bucătăria. Totul era gata. Casa era curată, lucrurile împachetate, nu-i mai rămânea decât să le pună în mașină.

Încet, ieși pe coridorul decorat cu lambriuri și urcă scările largi din lemn de tec.

– Hai, sus, leneș ce ești! spuse ea, deschizând ușa de la camera fratelui ei. E momentul să te îmbraci și să cobori la micul dejun.

– Mai lasă-mă măcar cinci minute, Candra, te rog! mormăi Roddy, cu capul înfundat în pernă.

– Ți-am lăsat deja cinci minute! Hai, sus! Imediat!

O dată cu aceste cuvinte, smulse pătura de pe el.

– Ce rea ești!

Sigur, copilul nu credea ce spune, dar Candra își strânse dinții de durere. Parcă cineva, în trecut, o mai acuzase de răutate. Mai bine ar face să se gândească la altceva.

Când părăsi camera, Roddy coborâse din pat și se îndrepta spre baie. Știa că în cinci minute va fi gata și va cere de mâncare.

De fapt, abia apucase să prăjească ouăle și copilul era jos. Pentru Roddy, călătoria aceasta în California, instalarea la unchiul lor, totul era o aventură. Într-un fel, Candra însăși îl ajutase să gândească în acest fel. La cei șapte ani, te adaptezi ușor schimbărilor, mai târziu lucrurile se vor complica. În orice caz, ea nu mai avea de ales, fie și numai pentru fratele ei. Ah, Doamne, și ce n-ar fi făcut pentru el!

O oră mai târziu, vasele erau spălate, iar bucătăria arăta impecabil.

Încărcatul lucrurilor în mașină îi ocupă restul dimineții. În afară de hainele lui, nu puteau fi abandonate comorile lui preferate, câteva jucării, un album cu fotografii, o cutie de lemn plină de pietre, crenguțe, amintiri ale unor clipe plăcute, indispensabile, evident.

Înainte de a se instala la volanul superbului Lincoln albastru, pe care tatăl său i-l dăduse la aniversarea celor douăzeci și doi de ani, ea mai privi o dată casa.

– Spune-i la revedere, Roddy.

Îi zâmbi micului băiețel brunet care, alături de ea, contempla și el în tăcere Gabriel Manor.

– Nu este decât o casă, Candi. Din moment ce tu ești cu mine, nu mai am nevoie de absolut nimic, răspunse el, luându-i mâna cu tandrețe.

Tânăra femeie deschise portiera mașinii.

– California, sosim! strigă copilul, cu pumnul strâns în aer, de parcă ar fi condus un regiment la atac.

– Dar știi că nu mergem direct în California, nebunaticule!

– Dar vom merge, nu? Și atunci voi putea să mă laud că deja cunosc trei state: Oregonul, unde m-am născut, Washingtonul, care este alături și, firește, California, unde voi face școala.

– Ai perfectă dreptate, îl aprobă Candra râzând. Dar știi o grămadă de lucruri, în curând vei fi mai savant decât mine.

Să părăsești totul, să întorci o pagină și, totuși, să poți râde. Iată un lucru încurajator pentru viitor.

*

Pe măsură ce rulau pe autostradă, cerul devenea parcă tot mai negru și mai amenințător. Spera să ajungă la domnul Lawrence înainte de izbucnirea furtunii care se anunța. Aruncă un ochi spre bord. Nu făcuseră mai mult de o sută de kilometri. Intersecția unde trebuia să ajungă nu putea fi departe.

Dintr-o dată începu să plouă. Turna cu găleata, în averse. Candra nu mai putea vedea aproape nimic. Încetini.

– Roddy, dă-mi, te rog, planul care este în sacul meu, spuse ea fără a-și lua ochii de la drum.

Ploaia se schimbase acum într-o perdea fină și deasă. Până unde puteai cuprinde cu privirea, nu erau decât nori negri, amenințători.

Roddy, care abia își putu stăpâni un căscat, suporta cu greu lipsa de acțiune.

– Mai e mult? o întrebă el, întinzându-i plicul.

Încetini și mai mult, pentru a putea citi indicațiile pe care le notase, apoi părăsi autostrada. O luă mai întâi spre Canyonville, pe urmă continuă spre Agness. Când cădea grindină, când ploua mărunt. Condusul mașinii devenise parcă obositor.

După ce au depășit Agness, o luară pe lângă Roque River, spre Pacific. Undeva trebuia să existe un indicator spre

Dreamer's Cove, casa domnului Lawrence. Îl observă când nici nu se aștepta, fiind chiar obligată să frâneze brusc, abia evitând derapajul.

Drumeagul era plin de gropi și de movile, dar mașina amortiza excelent șocurile. Vizibilitatea era însă de-a dreptul execrabilă. Candra, încordată asupra volanului, abia observă drumul. Avea cam treizeci de kilometri de făcut până la destinație. Cu ajutorul lui Dumnezeu, spera să nu se izbească de vreunul dintre zidurile care împrejmuiau proprietatea!

În momentul în care, în sfârșit, văzu în depărtare ferestrele luminate ale casei, mașina derapă brusc spre stânga, oprindu-se chiar pe marginea unui șanț adânc.

– Asta mai lipsea acum! spuse Candra, exasperată. Era să murim. Moșul ăsta va trebui să fie amabil și să ne găzduiască peste noapte. Nu mai am putere să conduc, s-a spart și un cauciuc și nu pot să-l schimb singură…

Pentru a se destinde puțin, se întinse pe spate lăsându-și scaunul, apoi, după zece minute, ieși din mașină și o luă pe jos spre casa din zare, împreună cu Roddy. În mod normal, drumul le-ar fi luat două minute, dar în starea în care se aflau le-au trebuit zece ca să ajungă.

Fără a pierde timpul, Candra își luă frățiorul de mână și urcă treptele care duceau spre intrare.

Un omuleț aproape pătrat, destul de în vârstă, cu ochi maliționși și ten negricios, îmbrăcat cu un impermeabil și o pălărie galbenă, veni surâzând să le deschidă ușa. În acel moment, tânăra își dădu seama că-i curgeau șiroaie de apă din păr și că frățiorul ei era ud leoarcă. Trebuia să se schimbe urgent, altfel ar fi răcit în mod sigur.

– Bună seara, doamnă! Cred că vă trebuie niște haine uscate. Dacă îmi dați cheile mașinii, vă voi aduce eu bagajele.

Surâsul lui călduros și ochișorii veseli și negri ca mura îi dădură încredere Candrei, deși era prea obosită ca să-l întrebe cum se numește, sau să pună cea mai mică întrebare. Era evident că-i aștepta și că știa și cine sunt. Luă cheile și ieși în furtună. Înainte de a se îndepărta, strigă:

– Mergeți în salon. Am făcut focul și e o sticlă de vin pe măsuță. Mă întorc imediat…

Candra nu se lăsă prea mult rugată. Erau amândoi înghețați. Vremea se răcise mult de când plecaseră din Portland.

Roddy tremura. Trebuia să se ocupe de el. Nimic altceva nu avea importanță. Îl împinse spre foc, îi scoase puloverul ud și începu să-i frecționeze mâinile. Era un copil sensibil. Cea mai mică răceală lua la el proporții alarmante. A pleca în aceeași seară ar fi fost foarte riscant. Spera ca gazda lor să înțeleagă acest lucru. Dacă era nevoie, ea putea dormi pe jos, iar Roddy pe canapea.

Gazda lor? Oare era acest omuleț? Se îndoia serios. Nu avea aerul marelui magnat capabil să cumpere utilajele de lemnărie pentru a le da indienilor.

Își turnă un pahar de vin. Îi dădu o înghițitură și lui Roddy și privi în jur. Se afla într-un fost grajd, transformat cu mari cheltuieli. Totul era cald și confortabil: pereții cu lambriuri din lemn de cedru, parchetul din același lemn, un monumental șemineu de piatră, o bibliotecă vastă, o canapea moale, îmbrăcată în catifea asortată cu două fotolii, care se prelungeau cu suporturi pentru picioare; între șemineu și glasvand se afla o ușă, iar în colțul opus o scară de lemn de cedru ducea la o galerie la mezanin, spre camere sau într-un pod.

În spatele scării, puțin înălțată, se vedea sufrageria, înzestrată cu mobilier luxos.

Un antreu vechi fusese transformat în bucătărie ultramodernă, decorată armonios cu tonuri de ocru. Pe pereți străluceau vase de cupru, așezate ordonat, după mărime.

Candra se întoarse spre Roddy. Ghemuit pe canapea, acesta privea cu ochii mijiți focul. Strănută și, înainte ca tânăra să apuce să scoată batista, se șterse la nas cu mâneca de la cămașă.

– O să ne aducă valizele, dragule. În cinci minute o să fii uscat, îi promise ea ridicând o șuviță rebelă care-i intra în ochi.

Bietul micuț! Tot universul îi fusese bulversat, iar el nu dădea nici un semn de enervare!

– Mi-e bine, să știi, doar că mi s-a făcut cam foame, murmură el, luându-i mâna.

– Nu-ți face griji, ne vom ocupa și de asta.

Ușa se deschise cu zgomot, iar în prag apăru omulețul împingând cu piciorul o valiză, în timp ce ținea în fiecare mână câte o cutie de carton.

– Oh! exclamă Candra. Nu era nevoie să aduceți tot. Voiam doar niște schimburi pentru fratele meu.

El continuă să împingă valiza, fără a spune nimic. Un val de aer rece pătrunse în camera plăcut încălzită.

– Mi s-a părut mai bine să iau tot, explică el, continuând să surâdă.

Pentru prima dată, Candra îi observă accentul ușor. Spaniol, probabil.

– Mă numesc Pepe O'Don, spuse el, întinzând o mână aspră. Sunt mecanicul, tâmplarul și, câteodată, chiar bucătarul domnului Lawrence. Trebuie să sosească și dânsul, avea niște treburi urgente de rezolvat. Vreți să vă conduc în camera dumneavoastră?

Era prea amabil și primitor pentru a fi spontan. Spusese „camera dumneavoastră" ca și cum ar fi știut că urmează să petreacă noaptea acolo. Candra își stăpâni un frison. Dintr-o dată, se simțea în pericol. În zadar încerca să-și revină, era prea obosită pentru a-și mai controla emoțiile.

Își luă frățiorul de mână și urcă scările. Lemnul splendid, ceruit, care i se păruse atât de departe, era acum sub mâna ei, pe balustradă.

Pierdută în contemplarea plafonului magnific, era gata să-l îmbrâncească pe Pepe când acesta se repezi în fața ei să-i deschidă ușa. Intră într-o cameră drăguță, cu două paturi acoperite cu cuverturi portocalii. Pe peretele din fund văzu un șifonier și încă o ușă.

– Acolo e baia, îi explică Pepe. Pe partea cealaltă e o cameră pentru dumneavoastră. Baia e comună. Voi urca valiza, în timp ce dumneavoastră ar fi bine să-i faceți o baie fierbinte copilului. Sper că paturile vă convin. Mă duc să aduc perna copilului din mașină. Așa va dormi mai bine.

– Îmi pare rău că îți dau atâta bătaie de cap, Pepe. Nu voiam decât să-i las câteva hârtii domnului Lawrence, dar cu vremea asta, și cum mi s-a spart și un cauciuc…

– Domnul Lawrence va înțelege perfect.

Înainte ca să-i poată răspunde, închise ușor ușa în urma lui. Ar fi vrut să-l întrebe atâtea lucruri, dar era prea obosită pentru a mai vorbi. Dintr-o dată, se simțea depășită de evenimente, îngrozitor de singură, speriată și epuizată. Nu făcuse decât prima etapă dintr-o călătorie lungă spre o nouă viață și se simțea deja la capătul puterilor. O durea tot corpul, ca și cum ar fi condus douăzeci și patru de ore fără

întrerupere; seara nu se încheiase încă. Furtuna, amintirile penibile, viitorul nesigur, erau prea multe pentru o singură zi. Trebuia să umple cada și să-și dezbrace frățiorul, apoi se va ocupa și de masă.

Îl auzi pe Pepe care urca bagajele.

– Ține, îi spuse ea copilului, întinzându-i un prosop, spală-te, mă duc să-ți caut o pijama.

Deschise ușa de la camera ei. Surprinsă în mod plăcut, se opri în prag. Totul se scălda în tonuri de roz cu alb: patul era mare și acoperit cu o cuvertură roz, reprezentând preria străbătută de un râu liniștit, amintindu-i din nou de Gabriel Manor; lacrimile îi urcaseră în ochi. Ce era cu slăbiciunea asta? Timp de ani de zile casa aceea nu fusese decât un loc de chin și de singurătate, cum putea să aibă regrete? Și va fi mai bine atunci când va lucra la unchiul său.

Roddy ieși din baie, își puse pijamaua și un halat. Candra își retușă machiajul și, ținându-l de mână, coborâră. Domnul Lawrence n-ar fi văzut nici un inconvenient dacă Roddy nu era îmbrăcat ca pentru masă. După o asemenea zi, ce se mai putea cere unui copil?

Pepe era în bucătărie. Dacă mirosul n-o înșela, se pregătea un pui. Când o văzu, îi adresă un zâmbet și o invită la masă.

– Vă rog, așezați-vă. Domnul Lawrence va veni și el. Dacă vă este sete, găsiți o sticlă de vin pe masă.

Roddy, cocoțat pe un taburet, îl bombarda cu întrebări.

– Aici chiar a fost un grajd?

– Sigur…

– Mai erau animale?

– Da, dar acum stau în altă parte…

– De ce a hotărât domnul Lawrence să stea într-un grajd?…

Candra își turnă vin și se apropie de biblioteca unde se găseau cărți recente, opere clasice și romanele lui Dickens. După aspect, toate cărțile fuseseră citite și recitite.

Verifică dintr-o privire dacă actele pentru domnul Lawrence erau la locul lor, în geantă. Ar fi putut să i le dea imediat ce sosea.

Dar până la urmă, cine era acest misterios proprietar?

– Pepe, întrebă ea, la ce oră trebuie să vină domnul Lawrence?

Bărbatul vorbea cu Roddy. Își ridică ochii și, cu zâmbetul pe buze, privi spre ușă.

– Acum! răspunse o voce gravă, care o împietri pe Candra.

Nu, nu era posibil!

Și, dintr-o dată, anii scurși nu mai existau. Se găsea cu nouă ani în urmă, neîndemânatică, fragilă, timidă, asemenea unei fetițe de treisprezece ani, cum era atunci. Sufletul ei parcă se desprinsese de trup. Ca și altădată, gelozia, furia reținută, îi sfâșiau inima. Încet, încet, se întoarse pentru a-și privi „adversarul”.

– Bună seara, Candra! Bine ai venit la Dreamer's Cove.

Cu brațele încrucișate, Joshua Lawrence se sprijinea liniștit de tocul ușii. Un rictus cinic îi deforma gura altădată atât de senzuală. Duritatea privirii lui de smarald îi tăie respirația. Cu un gest neglijent, bărbatul își îndepărtă de pe frunte o șuviță udă de păr.

Sigur, putea citi pe chipul și în ochii albaștri ai Candrei emoțiile care o tulburau. O judeca, o dezbrăca din priviri cu răceală, iar ea accepta!

În afara acestei expresii caustice, nu se schimbase deloc, doar căldura care-i dădea tot farmecul fusese înlocuită cu o răceală teribilă.

Paralizată, sufocată de șoc, Candra nu putu decât să se bâlbâie:

– Josh!

Apoi lăsă să-i cadă paharul, care se sparse.

Nu numai paharul se spărsese, ci și zidul invizibil, atât de atent construit, pe care-l durase pentru a se ascunde de la ultima lor întâlnire.

Ignorând tăcerea nefirească ce se lăsase în încăpere, Candra continua să-l fixeze. Ideile îi zburau în toate direcțiile, la fel de disperate ca cioburile împrăștiate pe jos. Organizase el, oare, această întâlnire cu un scop? Dorea s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse? Îl durea atât de tare? Printre toate răspunsurile, unul singur părea a fi valabil: Da!

Dar până unde va merge răzbunarea?

Capitolul 3

Care era oare miza acestui duel tăcut cu Josh? Cu respirația întretăiată, cu vocea tremurându-i, întrebă:

– După toți acești ani, ura ta este atât de mare, încât tot vrei să te mai răzbuni? Sau este numai o glumă de prost-gust?

Neputându-și dezlipi privirea de la el, extrem de impresionată de prezența lui, nu-și dădea seama dacă făcuse bine că-i vorbise. Aflată încă sub șoc, nici nu observase că Pepe aduna, de pe jos, resturile paharului spart.

Încet, ca o felină la pândă, Josh se apropie cu un zâmbet vag pe buze.

– Mi-ai adus actele, Candra? Dacă îmi aduc bine aminte, trebuia să faci pe mesagera? spuse el, întinzând mâna.

Candra se duse să caute geanta și abia acum realiză că Pepe tocmai îndepărta urmele prostiei sale.

– Mulțumesc, Pepe. Iartă-mă pentru stângăcie.

Omulețul, care tocmai terminase de adunat cioburile, îi zâmbi și se întoarse la cratițele lui.

– Dumnezeule! Câtă politețe! Pe cine vrei să impresionezi, pe mine, sau pe Pepe?

– În orice caz, nu pe tine!

Furioasă, îi îndesă hârtiile în mână, își închise geanta și o aruncă pe canapea. Părea că-i lansează o sfidare, că-l provoacă.

– Ia te uită cum ne-am schimbat! Îmi amintesc cum încercai să te impui în fața oricui – mai ales față de mine, și când nu mergea, te răzbunai așa cum numai un copil răsfățat știe s-o facă.

– Aveam treisprezece ani, o vârstă dificilă! Aveam nevoie de cineva care să se ocupe de mine, adăugă ea cu un râs forțat. Tot ceea ce făceai, mie mi se părea perfect. În ochii mei erai un sfânt. Până ce am descoperit că sfântul avea picioare de lut. Ar trebui să-ți mulțumesc. Lecția aceea mi-a arătat că nu trebuie să ai încredere niciodată într-un bărbat.

Aproape se sufoca. Niciodată n-ar fi vorbit așa, dar emoția era prea puternică.

– Nu-mi spune că ai devenit și tu adultă!

În ceea ce privea fizicul, nu era nici un dubiu. Nu părăsea din ochi silueta ei superbă, căreia furia îi adăuga un farmec indescriptibil.

– Nu pot să cred că prințesa Candra a primit lecții ca orice muritor!

Nu-i cunoștea acest ton ironic, disprețuitor. O palmă ar fi fost mai puțin dureroasă!

Până acum, Roddy asistase impasibil la scenă. Dintr-o dată, sări de pe taburet, veni lângă sora lui și-i luă mâna. Tulburat și neliniștit, ridică ochii spre ea. Putea accepta orice schimbare, atâta vreme cât sora lui era alături de el. Dar dacă cineva ar încerca să-i facă rău, era în stare să sară în ajutorul ei. A o proteja pe ea însemna să se protejeze pe sine.

Instantaneu, Candra avu același sentiment ca al fratelui ei. Făcuseră de multe ori front comun. Cu o apăsare tandră, încercă să-l liniștească.

– Nu te speria, dragule. Hai, e timpul să ne îmbrăcăm călduros și să plecăm. Să nu abuzăm de ospitalitatea domnului Lawrence.

– E absurd! interveni Josh, cu un pic de bunăvoință, în sfârșit.

Fără îndoială, tocmai își dăduse seama cât de emoționat era micuțul.

– Cu cauciucul spart și cu timpul de afară, nu prea văd cum ați putea pleca în seara asta.

– Dar eu…

Căuta în zadar vreun subterfugiu, dar nu avea cum să scape din capcana lui Josh.

– Poate vrei ca Pepe să iasă acum, în frig și în ploaie, ca să repare mașina?

Tonul aspru și expresia sa arătau limpede cât de egosită și de capricioasă o considera.

– Niciodată nu le-ai dat atenție celorlalți decât dacă îți puteau îndeplini dorințele.

Candra se simți prea obosită pentru a mai continua discuția. Și, de altfel, ce putea să mai spună? El găsea întotdeauna replici mai usturătoare.

– Trebuie să existe un motel prin împrejurimi; am putea chema un taxi.

– Nu… Va trebui să te cobori să petreci noaptea aici, fie că-ți place sau nu.

Fără să mai aștepte răspunsul, se întoarse spre Pepe și-l întrebă:

– E gata masa?

Văzând mimica afirmativă a lui Pepe, se duse în sufragerie. Candra, pe care fratele ei o ținea în continuare de mână, ezită.

Ce atitudine să adopte? Îi aruncă o privire lui Roddy; era prea epuizat. Deși nu dorea, îl urmă pe Josh.

O dată așezați la masă, Pepe aduse puiul, o salată cu spanac și o baghetă ținută puțin la cuptor. Josh turnă vin în pahare pentru el și pentru Candra. Roddy căpătă un pahar de cacao cu lapte, pentru care-i mulțumi din priviri lui Pepe.

Atmosfera era la fel de încordată între cei doi adulți, dar prezența micuțului nu-i lăsa să-și exprime deschis sentimentele.

Deși căsca și i se închideau ochii, Roddy înghiți cu poftă ce i se dăduse.

Masa era delicioasă. Candra își dădu seama că prezența lui Josh o tulbura mai mult decât se așteptase.

La desert, Pepe le servi un amestec de înghețată de portocale, cu mandarine și alte fructe tăiate în cubulețe. Bucuria micuțului nu mai cunoștea margini, iar Candra uită de Josh pentru o clipă. Roddy era singura ființă care întorcea însutit dragostea pe care o primea.

– S-ar spune că există totuși cineva care nu e afectat de proasta ta dispoziție, spuse Josh, uitându-se cum mănâncă Roddy. E doar un copil.

Vorbele lui o îmbolnăveau. Sigur că fusese exigentă, egoistă, preocupată numai de ființa ei. Dar, mai bine ca oricine, Alicia îi arătase unde ducea această atitudine. Chiar dacă Josh nu o credea, ea se schimbase.

De aceea, nu trebuia să-l lase să ghicească în ce măsură o rănise, trecând peste durerea ei; tânăra femeie își ridică privirea cu mândrie.

– E bizar, spuse Josh, cum Henry, care era atât de dur în afaceri, a fost atât de slab cu fata lui încât a crescut-o în atâta răsfăț.

Nu remarcă aerul îngrozitor de trist al lui Roddy. Când îl văzu, Josh îl mângâie și-i zâmbi. Un zâmbet pe care Candra îl știa foarte bine, și care nu-i va mai fi niciodată adresat ei. Și cu toate acestea, crezuse că acest zâmbet îi era rezervat ei pentru totdeauna. Iată unde o dusese gelozia ei!

– Se pare că a reușit mai bine cu micuțul acesta. Sau poate că prima dată nu era bun materialul… Bietul Henry!

– Îl numeai domnul Bishop, din câte-mi amintesc. Pentru un fost grăjdar, ai o foarte bună părere despre tine. Nu abuza de o veche prietenie, domnule Lawrence. Nu-i ajungeai nici până la călcâi, chiar dacă nici el nu era perfect.

Sprijinit cu nonșalanță de spătarul scaunului, fixând paharul din mână fără să-l vadă, de fapt, părea un motan bine hrănit și satisfăcut, aparent încântat că o exasperase.

– Ești în măsură să-mi ceri să renunț la cumpărarea mașinilor?

Ea își lăsă brațele în jos.

– Nu.

Știa că nimeni altcineva nu le-ar fi cumpărat, mai ales la un asemenea preț.

– În acest caz, ar fi bine să te controlezi, domnișoară, spre propriul tău bine.

– Iar eu vă interzic să-i vorbiți așa surorii mele, interveni Roddy, cu o voce sigură.

Dintr-un salt, ajunse pe genunchii Candrei, ca și cum ar fi vrut s-o apere de disprețul bărbatului. Gâfâind, abia își reținea lacrimile.

Josh se scuză cu un surâs. Acesta, al doilea de când venise, îi dădu tot farmecul și atracția pe care le avea înainte.

– Îți cer iertare, nu voiam să te rănesc. Îți promit să fiu mai drăguț, continuă el, urmărind atent aerul temător al lui Roddy. Așază-te și mănâncă desertul. Pepe l-a pregătit special pentru tine.

– Special pentru mine?! exclamă nedumerit copilul, trăgând cu ochiul spre bucătărie.

La rândul său, Pepe încuviință.

Înduioșată de bucuria fratelui ei, Candra întrebă tandru:

– Ce spunem?

– Mulțumesc, domnule Pepe. E foarte bun.

Pentru a dovedi, luă o gură enormă de înghețată.

– Când vom fi la unchiul, îmi vei face și tu înghețată, Candra?

– Vom vedea.

Era grăbită să-și termine desertul, ceea ce i-ar fi permis să urce imediat. Nervii îi erau prea întinși și se temea că nu va rezista.

Dar, între două lingurițe, Roddy spuse:

– Vei găti la unchiul? Va trebui să muncim? Sau să cerșim? Ne va închide în pivniță?

– Nu! Dar… ia te uită, ce idee ți-a venit?

Ar fi trebuit să dispară sub masă. De ce își lăsase Roddy imaginația să zburde în prezența lui Josh?

– Îți amintești, la televizor, ce i s-a întâmplat copilului când a furat? S-a întâlnit apoi cu un alt copil, care era de fapt un hoț de buzunare, și au început să râdă, să cânte și să se distreze, ca nebunii.

Candra nu-și putu stăpâni un surâs.

– *Oliver Twist,* precizăea în direcția lui Josh. Unchiul Ted e prea drăguț pentru a ni se întâmpla așa ceva. Voi fi secretara, nu bona sa. În fine, ajunge. În pat, acum, înainte să adormi la masă.

„Înainte ca Josh să înceapă din nou", adăugă ea în gând.

Urcă împreună cu fratele ei. Îl culcă, îi dădu să bea apă, îi spuse o poveste. Ar fi inventat orice pentru a amâna momentul în care se va regăsi singură cu Josh. Rămăsese în salon, dar avea impresia că era alături de ea.

Incapabilă să se decidă să coboare, se duse în camera ei. Să se așeze? Să stea liniștită? Imposibil. Întrebările reveneau fără încetare. De ce? Dar ce rost avea o asemenea întâlnire după atâția ani? N-avea nici un sens. Nimic nu avea, de altfel. Trăise atât de multe evenimente în atâtea săptămâni! Și acum, întâlnirea asta absurdă!

Se învârtea ca un leu în cușcă. Brusc, ușa se închise. Intrarea lui Josh o surprinse. Avea un aer dur, implacabil. Chipul său nu

trăda nici o emoție, nici chiar viață. Tensiunea era insuportabilă. În picioare, față în față, așteptau. Dar oare ce așteaptau, de fapt?

Josh rupse tăcerea.

– Nu te-ai săturat să faci pe mironosița? Vino!

– Sunt obosită.

– La ora opt seara? În fine, ce se petrece, Candra? Nu suporți să fii singură cu mine, după atâția ani?

În ciuda voinței sale, tânăra femeie se apropie de el cu un pas.

– Ce vrei de la mine, Josh? Scuze, pentru ceea ce a făcut un copil de treisprezece ani? Bine! Încă o dată, îți cer scuze.

– E inutil acum. Pentru ca să știi, îți spun că și eu m-am maturizat. Am sfârșit prin a accepta evidența: te-ai ascuns în spatele tatălui tău, incapabilă să suporți consecințele, să-ți asumi responsabilitatea în fața dovezilor zdrobitoare, incapabilă să revii asupra celor spuse.

– De ce ar fi trebuit să revin? Niciodată nu ai valorat mare lucru, nici atunci și nici acum. De exemplu, casa asta, cine ți-a dat-o? Cărei femei te-ai vândut de data asta? Ceasul de aur oferit de Bettina ți-a deschis gustul pentru bani? Ce impresie i-a făcut un armăsar bun? Un animal gata să se ofere celui care dă mai mult?

Pierzându-și controlul, Candra trecuse la atac, încercând să-l atingă acolo unde-l durea cel mai tare. Dar, dintr-o dată, văzându-l cum se clatină, își dădu seama de oroarea cuvintelor pe care le spusese.

– Fir-ai să fii! mormăi el, cu dinții încleștați de furie.

O trase brutal către el. Ochii săi duri ca diamantul aruncau fulgere tăioase. Se temea, totuși, să n-o sufoce.

– Ce e, Candra? Din întâmplare, visai să fii în locul fetiței pe care, după cum spui, trebuia s-o seduc în această pădure? Vrei să știi cum este să te strâng în brațe, să te lași mângâiată, iubită de mine? Asta e, nu-i așa?

Nu-i putea răspunde. Bărbatul o strânse la piept și-i acoperi gura cu un sărut care-i tăie respirația. Teama făcuse să-i dispară furia care se risipi de la sine, în fața celui mai teribil sentiment din câte putuse simți: dorința. Înțelegea care este răzbunarea lui Josh, dar nu putea opune rezistență.

Agățată de cămașa lui, se lăsă invadată încetul cu încetul de o căldură dulce, venită din adâncul ființei sale. Pe măsură ce femeia se abandonă plăcerii ce o învăluia, sărutul lui devenea tot mai tandru. Cedând instinctului natural al tuturor îndrăgostiților, se făcu mai mică la pieptul lui, cu capul lăsat ușor pe umărul bărbatului. Timpul prezent dispărea încetul cu încetul. Simțea că era, din nou, acea fetiță îndrăgostită care făcuse o pasiune pentru el.

Câteva clipe mai târziu urmă deruta: simțea că o împingea către pat, cu trăsăturile deformate de ură, dar și de dispreț. Bărbatul o fixa cu privirea, citind pe chipul ei toate sentimentele pe care i le trezise.

– Aranjează-ți ținuta și coboară. Acum, când știu cine ești și ce cauți, putem face un târg.

Din prag, mai adăugă:

– Dacă în cinci minute nu ești jos, vin să te iau.

Ușa se închise brusc. Candra trase adânc aer în piept și-și ascunse fața în mâini. Cum de îndrăznise oare? Cum își putuse ea pierde toată pudoarea? Nu era ea o fată rezervată, impasibilă, rece? Cel puțin până în prezent! Își trecu un deget peste buzele care încă mai ardeau de pe urma sărutului. Avea el dreptate? Dorise ea întotdeauna să știe cum sărută el?

– Nu, spuse ea cu glas tare; dar sufletul îi spunea „da", convins de altceva.

„Sunt complet nebună", murmură ea la capătul puterilor.

Josh, tras la față, o aștepta în salon. Proasta lui dispoziție era destul de evidentă. Îi întinse un pahar de cristal pe jumătate plin cu coniac, apoi se opri în fața căminului.

Gândindu-se că oricum va pleca a doua zi, Candra își propuse să rămână calmă și să se mulțumească să-l asculte. Ce-i putea spune? Cum ar putea oare s-o rănească mai tare decât se rănise ea, singură?

– În primul rând, îți cer scuze pentru scena de adineauri, spuse el cu o voce surdă, continuând să stea cu spatele la ea. N-ar fi trebuit să mă port în felul ăsta, dar tu m-ai provocat.

– Știu.

Se simțea dintr-o dată atât de moale, corpul și sufletul îi erau atât de lovite, încât i se părea că nici măcar somnul nu-i va putea reda puterile. De altfel, cum să mai poți dormi, când ai conștiința atât de tulburată?

– Mâine îți vei găsi liniștea, dar până atunci putem să stabilim un armistițiu. Știu că e cam târziu, dar îmi pare atât de rău. Și pentru a putea șterge ceea ce s-a petrecut, ar trebui măcar să putem șterge trecutul. N-am să mi-o iert niciodată. Am trăit cu această rușine… Dar văd că tu nu prea ai suferit, spuse ea, aruncând o privire în salon…

Lacrimile nu erau departe. Continuă cu greutate:

– În timp ce remușcările nu mă lăsau…

Se apropie de fereastră. Ploaia măruntă continua să cadă, iar pământul părea să fie acoperit cu un strat de boabe de orez.

– De ce?

Pierdută în gândurile sale, vocea lui Josh o făcu să tresară. El nu se mișcă însă și continuă să contemple flăcările, ca și cum aștepta un răspuns.

– De ce, ce?

Siluteta lui elegantă, cu umeri largi, o fascina; nu existau, în lume, mulți oameni atât de bine proporționați.

– De ce aceste regrete?

Oboseala, emoția, bătăile unei inimi prea încărcate o vor

împiedica, desigur, să vorbească? Își dorea atât de mult să-i poată explica… Numai cuvintele nu puteau șterge faptele.

– Nu mi-a trebuit mult timp ca să pot înțelege ceea ce făcusem. Să realizez cu adevărat, asemenea unui adult, nu ca un copil. Ai avut probleme, apoi ai plecat. Bettina și familia ei s-au mutat, tata s-a recăsătorit pentru a-mi da o mamă și un sfătuitor… am suferit cu toții consecințele gestului meu.

Josh se întoarse pe jumătate.

– Oh, nu! Te rog. Nu mă privi, e mai ușor să vorbești atunci când nu ești privit.

El își reluă locul în fața foclului din cămin, iar ea continuă:

– Erai totul pentru mine: cerul, stelele, viața. Singurul element stabil din existența mea. Eram egoistă și răsfățată, dar aveam nevoie de timpul și atenția ta. Nu doream să te împart cu nimeni, de frică să nu te pierd. Aceasta nu este, desigur, o scuză. Ăsta este numai adevărul. Aș da orice pentru a putea să revin în trecut, dar nu este posibil.

O tăcere apăsătoare umplu încăperea. Brusc, un buștean trosni în cămin, aducându-i pe amândoi la realitate.

– Poți să te întorci în trecut, dacă asta vrei, spuse el privind-o.

– Cum?

La întrebarea ei, el răspunse printr-o alta:

– Vrei, într-adevăr, să te căsătorești cu Jamie Dieterman?

Toată această poveste devenea absurdă.

– Cum de știi despre Jamie?

– Am păstrat câteva legături. Răspunde-mi…

– Eu… eu nu m-am decis încă.

Nu știa de ce minte. Poate și din cauza acelui mic zâmbet pe care-l văzuse invindu-se în colțul buzelor lui.

– Deci, nu te vei căsători cu el. Dacă nu, nu te-ai duce la unchiul tău. Te-ai ocupa de căsătorie.

– Noi… noi am amânat răspunsul până la sfârșitul verii, pentru a ne mai gândi.

Prinsă în capcană cum era, nu-i mai rămâneau resurse pentru a continua să mintă.

Un surâs apăru pe buzele lui Josh, unul dintre acelea care încălzeau inima Candrei.

– Mincinoaso!

– În orice caz, viața mea nu te privește, spuse ea, furioasă. Sunt epuizată și nu mai vreau altceva decât să dorm, domnule Lawrence. Ți-am cerut scuze. Le poți accepta sau nu. Plec. Nu trebuie să te mai întreb dacă sunt logodită sau nu. Cât privește decizia finală, oricare ar fi aceasta, nu cred că o să-ți poată tulbura somnul!

– Am o propunere să-ți fac.

Ajunsă în pragul ușii, Candra se întoarse, surprinsă, întrebându-se despre ce mai poate fi vorba. Dacă ar fi avut curajul să iasă din încăpere! Dar curiozitatea era mai puternică.

– Ce propunere? Dacă e cea la care mă gândesc, știi că-ți pierzi timpul. Nu vreau să aud astfel de lucruri, nici chiar din gura unui expert.

– Atunci, domnișoară Bishop, îți faci, încă o dată, iluzii. Te înfierbânți tot atât de repede, spuse el cu un zâmbet batjocoritor.

Tânăra se înroși, fără însă a dezarma.

– De acord, Josh. Explică tu. Poate că ar trebui să te numesc Scott. Pentru a-ți rezolva afacerile trebuie să te folosești de mai multe nume, se pare.

Trecuse la atac iar el era furios. Poate că n-ar fi trebuit să adopte un ton atât de mușcător. Cu inima bătându-i, se pregăti să-i liniștească furia. Da el rămase calm, adresându-i-se ca unui copil:

– Scott este cel de-al doilea prenume pe care-l am. După problemele pe care le-am avut cu familia voastră, am preferat să-l folosesc pe acesta.

Mai bun decât strigătele, acest ton neutru lăsa să se întrevadă cât de mult suferise atunci când plecase.

Imediat, Candra se simți cuprinsă de remușcări.

– Am provocat o catastrofă, nu-i așa? Te rog, adăugă ea, avansând și punându-i mâna pe umăr. Iartă-mă. Nu-i ușor să ai treisprezece ani, chiar și atunci când totul pare să meargă bine.

El îi făcu un mic semn de acceptare, dar se îndepărtă, ca și cum n-ar fi suportat atingerea.

– Vrei să-mi auzi propunerea?

– Da.

– Ai vândut casa, fabrica a fost scoasă la licitație, în curând vei trăi și vei lucra la unchiul tău. Este exact?

– Da, dar nu voi cere de pomană. Îmi voi câștiga pâinea și adăpostul, atât pentru mine, cât și pentru fratele meu, cel puțin asta mi-a propus unchiul Ted.

– Te va plăti?

– Nu știu. Încă n-am discutat despre asta.

Și dacă nu avea s-o plătească? Josh îi strecurase îndoiala în suflet. Oare trebuia să accepte, pentru ca Roddy să aibă tot ce-i trebuie și să poată merge la școală? Oare acest unchi, pe care abia îl cunoștea, avea să-i dea pur și simplu de pomană?

– Și Roddy? Va sta cu voi?

– Desigur! Mă va urma oriunde mă duc.

Josh dădu din cap aprobator. După toate aparențele, nu se așteptase la un alt răspuns.

– În apropierea locuinței unchiului tău sunt școli bune? Dar copii de vârsta lui Roddy? Va putea el să alerge prin pădure, să joace fotbal, să meargă la pescuit – în sfârșit, să facă toate lucrurile de care are nevoie un copil spre a se simți în largul său?

– Nu… nu știu.

Oare acceptase prea repede să locuiască împreună cu un necunoscut, sub pretextul legăturii lor de rudenie? Îndoielile începeau s-o macine. Încerca să se liniștească, repetându-și că, nefiind proastă deloc, avea să se adapteze ușor. În plus, își dorise dintotdeauna să se descurce singură, să-și câștige existența și să-și întrețină fratele. O asemenea ocazie nu i s-ar mai fi ivit altă dată. Și, totuși, de ce era atât de speriată?

– Bea!

Ordinul era imperativ, astfel că i se supuse fără să protesteze. Senzația de mulțumire o invadă imediat. Vremea de afară era la fel de urâtă ca înainte, făcând ca salonul să i se pară încă și mai confortabil.

– Am nevoie de o secretară pentru câtva timp, spuse Josh, spărgând tăcerea ca o adevărată bombă. Pot plăti bine și rapid. Mi-ar plăcea ca Roddy să rămână aici. Este locul ideal pentru un copil. Sunt și cai, și vaci, și găini, râul trece chiar prin spatele casei, în apropiere sunt câteva școli excelente, vecinii sunt extrem de drăguți și au copii de aceeași vârstă cu el.

– Vorbești serios?

Oare era o nouă glumă a lui?

– Da, cât se poate de serios. Desigur, sper ca această muncă să nu ți se pară înjositoare. În orice caz, nu vei putea pleca decât peste două-trei zile, așa că ai timp să te gândești la oferta mea.

– Dar de ce? întrebă ea dintr-o răsuflare.

– Pentru că am nevoie de ajutor și tu ești deja aici. De obicei, Pepe se ocupă de animale și dă o mână de ajutor la lucrările de renovare. În toată această perioadă, însă, a fost atât de ocupat cu problemele mele, încât n-a mai putut face altceva. Tu i-ai putea ușura munca. Toate acestea s-ar potrivi perfect cu proiectele mele, încheie el cu o umbră de ezitare. În fața unei propuneri atât de neașteptate, ea avea tot dreptul să se arate circumspectă.

– De ce-mi oferi această șansă? Doar nu mă iubești.

Josh ridică din umeri și-și aprinse o țigară.

– Tu trebuie să-ți dai seama de ce. În orice caz, momentan ești blocată aici, pentru că furtuna nu se va opri în cinci minute. Cum pe-aici o vreme ca asta nu se vede decât foarte rar, nu avem echipamentul necesar pentru degajarea șoselei.

– Dar…

– Dacă te temi că voi repeta scena dinainte, fii fără grijă. Eram furios, dar acum nu mai este cazul. Îți promit că așa ceva n-o să se mai întâmple. De lucruri de felul acesta se ocupă altcineva, și o face excelent.

– O amantă?

El reacționă aproape insesizabil, ridicând ușor din umeri. A fost suficient însă pentru ca ea să explodeze:

– O amantă! Dacă îți închipui că o să fac menajul, te înșeli amarnic!

– Pentru o tânără din zilele noastre, îmi pari extrem de conformistă, murmură el calm.

– Și încă cum! De altfel, sunt hotărâtă să-i cultiv aceleași principii și lui Roddy. Vreau să crească într-o atmosferă familială sănătoasă și fără amantă!

– Poți să fii liniștită! Ca să-ți menajez pudoarea, o s-o întâlnesc în altă parte.

Complezența lui o lăsă fără grai. Însă ceea ce o exaspera la culme era imaginea unei alte femei în brațele lui Josh.

– Noaptea e un sfetnic bun, Candra. Du-te la culcare, o să mai vorbim despre asta mâine dimineață. Nu-i nici o grabă, spuse el, punându-i mâna pe umăr.

Această atingere o făcu să tremure. Urcând pe scări, se simțea urmărită de privirea lui. De pe ultima treaptă, se întoarse. El stătea în picioare, în mijlocul salonului, cu paharul în mână, privind-o printr-un nor de fum de țigară.

– Noapte bună, Candra.

– Noapte bună, Josh.

Ar mai fi putut adăuga ceva, însă în cap nu mai avea decât o învălmășeală cețoasă de idei. A doua zi poate va înțelege de ce ținea el atât de mult s-o păstreze acolo. La urma urmei, trebuia să existe o explicație pentru asta.

Capitolul 4

– Trezește-te, Candra! Hai să vezi, a nins! Mă lași să mă dau cu sania?

În culmea emoției, Roddy sări pe patul în care sora sa, culcată, reușea cu greu să se dezmeticească.

– Cum mai poți, după ziua de ieri, să ai atâta energie?

– Dar ieri n-am făcut mai nimic! răspunse el, scuturând-o de umeri. Dacă știam că va ninge…

Dintr-o dată se potoli.

– Candra?

După tonul întrebării, ea își dădu seama că-l frământa ceva.

– Domnul Lawrence pare să ne cunoască. Spune-mi, chiar ne cunoaște?

– Mai de mult, a lucrat pentru tata.

De-acum, Candra se trezise de-a binelea. Se așeză pândind reacția fratelui ei.

– De ce mă întrebi?

– Nu știu. La început îmi plăcea mult, dar apoi s-a purtat urât cu tine. Ție îți place de el?

– Încă n-am avut timp să-mi dau seama. Vom vedea.

Se sculă încet și-l gâdilă ușor pe Roddy, care se răsturnă pe pat, izbucnind în hohote de râs.

– Haide, fugi, ca să mă îmbrac. Ne vedem jos peste zece minute.

– O să fiu gata înaintea ta!

Înainte de a ajunge la ușa băii, își descheiase deja pijamaua. Ușa se trânti. Fața tinerei se ilumină într-un surâs: își iubea atât de mult fratele! Totuși, trebuia să-i facă observație pentru că nu toată lumea suporta zgomotul. Iar dacă aveau să rămână acolo…

Dar…

Iată că în timpul nopții, fără să-și dea seama, se hotărâse! Era uluită.

Se așeză iarăși pe pat, cu capul sprijinit pe genunchi. Imediat, Josh își făcu loc în miezul reveriilor sale. Josh! Oare se schimbase cu adevărat sau rămăsese la fel de vesel și de năzdrăvan? Și răbdător? Numai Dumnezeu știe câtă răbdare a avut cu ea, chiar și atunci când nu se comportase așa cum ar fi trebuit.

Avea doar nouă ani când Josh începuse să lucreze pentru tatăl ei. El avea optsprezece. Încă de la început, se agățase de el ca un scai. Casa era tot timpul plină de lume, dar nimeni nu se ocupa de ea; în mod natural, Josh a devenit tovarășul și îndrumătorul ei, fratele mai mare pe care nu l-a avut niciodată. Pe vremea aceea erau atât de apropiați încât se tutuiau. Într-o zi – pe atunci ea avea treisprezece ani – l-a surprins cu Bettina Wallace, fiica mai mică a vecinilor. Se plimbau pe malul râului, apoi s-au așezat la umbra unor arbuști. Ce tortură cumplită! Mai târziu, la grajduri, Candra nu s-a mai putut abține și s-a repezit la Josh ca o nebună.

– Să nu încerci s-o mai vezi vreodată, mă înțelegi, Josh, niciodată! Ești plătit ca să lucrezi pentru tatăl meu, nu ca să te distrezi pe sub copaci cu fata asta!

Ieșirea Candrei nu l-a mișcat în vreun fel; dimpotrivă, el continuase impasibil să-și țesale calul.

– Ce ai pățit? S-ar zice că ești deja adultă, după cum vorbești!

Calmul și tonul lui protector i-au potolit complet mânia.

– Chiar sunt adultă, iar fetele de felul Bettinei nu sunt nimic pe lângă mine! Ea nu-i decât o puștoaică! Drept dovadă, toată lumea o spune! Nici tu nu faci mai multe para-

le decât ea! Te ocupi de cai și nu faci nimic altceva. Dacă părinții ei ar ști, s-ar îmbolnăvi. De altfel, poate că o să le și spun.

În acea clipă, el se înfuriase în sfârșit, poate mai rău ca niciodată. Mâna lui strângea țesala cu atâta forță, încât încheieturile i se albiseră.

Îi spusese:

– Ce face Bettina nu te privește pe tine, Candra. Dacă o să încerci să le spui și altora, o să-ți dau o bătaie pe care s-o ții minte. Ai înțeles, copilă scumpă?

Nu strigase, dar tonul lui glacial avusese efectul unui duș rece.

– Mie poți să-mi faci orice rău vrei, nu are nici o importanță. Dar nu te sfătuiesc ca, din gelozie, să te atingi cumva de altcineva!

– Nu sunt geloasă!

– Atunci ce înseamnă toată scena asta?

Fără să stea pe gânduri, ea strigase:

– Tu ești al meu, asta înseamnă! Nu vreau s-o văd pe Bettina învârtindu-se în jurul tău!

Izbucnise în lacrimi și se agățase cu disperare de gâtul lui, de parcă s-ar fi temut să nu plece. El o luase în brațe în modul cel mai tandru cu putință. Era singurul punct de sprijin al Candrei, dar și reciproca era valabilă.

–Ajunge, Candra. Nimeni n-o să mă răpească noaptea pe ascuns.

Glumea și tonul blând al vocii o calmase.

– Dar tu trebuie să știi, Candra, că nu aparții nimănui. Oamenii nu sunt animale. Nu poți fi în posesia cuiva. Oamenii au sentimente, dorințe, nevoi, la fel ca tine. Nu poți să hotărăști în locul lor ce pot să facă și ce nu. Înțelegi?

Ea răspunsese că da, pentru a-l potoli și a-i face plăcere. În realitate, însă, nu înțelesese nimic. Nu în clipa aceea.

Un zgomot o readuse pe Candra în prezent. Clătină din cap. La ce bun să răscolești trecutul? Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Continua să ningă. Totul era alb, liniștit, aproape ireal. Judecând după starea cărărilor din jurul casei, șoseaua era în mod cert impracticabilă. Josh avea dreptate: fie că voia sau nu, era blocată acolo pentru câteva zile.

Îmbrăcă pantalonii de culoarea aramei și cămașa de flanel bej, pe care le scosese în ajun din valiză, își puse o vestă pe umeri și coborî. Venise momentul să înfrunte lumea înconjurătoare… și pe Josh.

Încântătoarele suporturi de farfurii și pahare din pai aurit și vesela din porțelan de un galben deschis făceau încă și mai apetisant micul dejun fastuos pregătit de Pepe.

Simțindu-se ca la el acasă, Roddy se și repezise la castronul cu cereale. Josh stătea în fața lui, cu un aer odihnit. Chiar prea odihnit, pentru gustul Candrei.

– Bună dimineața, Candra! Ce plăcere poate fi să-mi încep ziua văzându-ți surâsul, spuse el cu o umbră de ironie. Sunt încântat că rămâi aici împreună cu Roddy.

Fața băiețelului se lumină dintr-o dată.

– E adevărat? Rămânem? Fantastic!

– Nu vorbi cu gura plină. Nu e frumos!

I-a făcut observația mașinal, în lipsa unei replici adecvate pentru Josh. Acesta vorbise intenționat de față cu Roddy, pentru a o forța, practic, să se hotărască.

– Înainte de a accepta, domnule Lawrence, aș dori să discut cu dumneata despre ce aș avea de făcut, precum și despre salariul meu și încă niște amănunte.

– Este de la sine înțeles!

În mod evident, în spatele feței impasibile și al tonului degajat se ascundea o poftă de râs irezistibilă. Pe seama ei, desigur!

– Mergem?

Candra luă o înghițitură de cafea și-l urmă. Traversară salonul și intrară într-un culoar lung.

– Aici este camera pentru haine, acolo biroul meu; în sfârșit, camera mea, spuse el oprindu-se în fața unei a treia uși.

Candra făcu un pas înapoi. În loc să intre, el se întoarse, deschise ușa biroului și o lăsă să treacă. Din nou îi venea să se amuze în tăcere pe seama ei. Mai rămânea de văzut dacă demnitatea și răceala pe care ea le afișase erau suficiente pentru a ascunde sentimentele ce o frământau.

Biroul era, de fapt, o bibliotecă: trei dintre pereți erau acoperiți de rafturi pline cu cărți, într-o dezordine savantă, aducând camerei mai mult farmec decât munca vreunui decorator. Fereastra imensă dădea spre o grădină împrejmuită de o cortină groasă de copaci. O masă de lucru superbă, din lemn patinat, o pendulă veche, două scaune drepte și un fotoliu directorial, acoperit cu catifea maro, completau mobilierul.

– Ia loc, te rog.

Prea politicos ca să fie sincer! Fără îndoială, căuta s-o facă să-și piardă sângele rece, dar ea nu avea de gând să-i facă această plăcere.

– Mulțumesc.

Cu un mers ușor țeapăn, se îndreptă spre scaunul de pe care putea privi pe fereastră. Nu mai ningea, iar soarele apărea timid printre nori, dând peisajului aspectul unei structuri ciudate din zahăr.

Dintr-o dată, avu senzația că e prinsă într-o capcană. Pentru a-și domina neliniștea și a-și păstra calmul, trebuia să fie în permanență extrem de atentă.

– Nu știu ce ai văzut deja, dar casa are cinci camere, patru la etaj și una la parter, și trei băi.

Josh tăcu o clipă, ca și cum dorea să-i lase și ei posibilitatea de a vorbi. Cum Candra continua să tacă, el urmă:

– Pepe pretinde că e ușor de întreținut, dar totuși necesită mult timp, așa că ți-aș fi recunoscător dacă atât tu, cât și fratele tău, v-ați întreține camerele. Cât despre munca de secretariat – corespondență, organizarea documentelor, clasarea lor – totul se va petrece în această încăpere.

Candra se hotărî în sfârșit să ridice ochii. Privind-o, Josh se juca neglijent cu un creion. Era clar că încerca s-o dezorienteze, dar ea nu avea de gând să se lase intimidată.

– Ca în cazul oricărui băiat, aș dori ca Roddy să-și asume anumite sarcini. Nu este bine ca un copil să se ocupe doar de sine.

Buzele lui schițară un surâs. De data aceasta reușise s-o exaspereze.

– Înțeleg. Ce va trebui să facă Roddy ca să-și merite pâinea?

– Să strângă masa, să-l ajute pe Pepe la grajduri sau la îngrijirea păsărilor, să se descurce singur. În sfârșit, nu e ceva foarte complicat. Ce credeai, Candra? De multă vreme e interzis să pui copiii la muncă. Nu intenționez să-l pun să mă slujească de dimineața până seara!

– Știu. Credeam că pe mine voiai să mă angajezi, nu pe fratele meu. Aș prefera ca relațiile noastre să rămână strict profesionale. De altfel, îți amintesc că încă nu m-am decis dacă o să accept oferta ta sau nu.

– Ba da. Știi la fel de bine ca și mine că unchiul tău nu moare de dorința de a vă avea pe amândoi pe cap. Nu v-a invitat decât din simțul datoriei familiale. Chiar ai vrea să-ți creezi obligații față de o rudă? N-ai prefera să-ți câștigi existența și să nu datorezi nimănui nimic?

Vru să răspundă, dar Josh o opri cu un gest.

– N-are rost să-mi spui povești despre unchiul tău. Cunosc foarte bine starea averii lui: nu e strălucită. Va trebui să muncești ca la ocnă înainte de a vedea vreun ban.

Avea cu siguranță dreptate, deși nu era plăcut s-o recunoască. Candra se ridică pentru a pleca, dar, în același timp, orgoliul nu o lăsa să cedeze atât de ușor.

– Și dacă propunerea ta nu ne convine nici unuia dintre noi? N-am defel experiența muncii de secretariat, iar tu nu ai fost niciodată tată, după câte știu!

Josh se ridică și el și se sprijini de masă nonșalant, cu brațele încrucișate.

Candra îi urmărea fiecare mișcare cu atâta atenție și încordare, încât părea un șoricel care suprave-

ghează pisica ce stă la pândă. Era atât de frumos! Oare ce-ar fi simțit dacă ar fi putut să-l atingă, să-l mângâie?

Roși. Josh își dădu seama, dar, fără s-o arate, reluă:

– Este adevărat, nu am copii. Dar am fost ca un tată pentru o fetiță, pe vremea când nu puteam ști ce fel de domnișoară o să devină. Așa că pot crede că am o anumită competență.

Candra se lăsă furată de dulceața vocii lui, renunțând pentru o clipă să mai fie suspicioasă. Dintr-o dată, înțelese că vorbea despre ea.

– Așa îți amintești tu relația noastră?

– În ceea ce privește perioada aceea, da.

– Dar aveam un tată atunci, asta pari să fi uitat…

– Tu ești cea care pare să uite că nu era un sfânt și nu se ocupa de tine deloc. Ai reușit să-i atragi atenția doar când ai protestat.

– Mă iubea, numai că nu știa cum să se poarte cu mine. Își dorise un băiat, dar avea o fată, care nici măcar nu-i semăna. După moartea mamei îi aminteam în permanență de cea pe care o pierduse.

Candra se întoarse pentru a-și ascunde lacrimile, fixând pendula cu privirea.

– A făcut tot ce a putut, dar eram prea tânără pentru a-l înțelege și prea nerăbdătoare pentru a aștepta.

Încet, Josh se apropie de Candra și-și puse mâinile pe umerii ei. Imediat, ea se destinse, cu un suspin de ușurare.

– Și felul în care tatăl tău s-a purtat cu fiul pe care și l-a dorit atât de mult? Îi găsești vreo scuză pentru asta?

– Dacă ai fi cunoscut-o pe Alicia, ai fi înțeles. Oricum, ea nu putea s-o înlocuiască pe mama – de parcă cineva ar putea fi înlocuit! Poate îi semăna fizic, dar în nici un caz moral!

Josh îi mângâie brațul; ea se cuibărise la pieptul lui. Era atât de bine! Pentru prima dată după luni de zile, se simțea liniștită, la locul ei.

Din păcate, calmul nu dură prea mult. Inima începu să-i bată cu putere și fu cuprinsă de senzații intense, aproape dureroase. Speriată, încercă să se îndepărteze, dar Josh o reținu. Se zbătu câteva clipe, dar apoi renunță. Când îi simți respirația caldă pe ceafă, sărutul pe care i-l dădu după ureche, o adevărată descărcare electrică o zgudui.

– Ce se întâmplă, Candra? Ți-e teamă oare că ai să te topești în brațele mele, precum zăpada la soare? Unde este fetița care se arunca pe mine, ca mizeria peste cei săraci? În ce s-a transformat ea?… Într-o frumusețe capabilă să le sucească mințile celor mai înțelepți bărbați?

Își ascunse chipul în părul ei, o sărută pe ceafă și-i mângâie cu tandrețe sânul, tulburând-o. Răsuflând din

greu, ea încercă să scape în zadar. Apoi, renunță la orice luptă. Avea prea mare nevoie de mâinile lui, de căldura lui, de mirosul lui.

Ar fi dorit să se lipească și mai mult de el, dar Josh o prinse tandru de umeri, o întoarse cu fața spre el și o privi.

Ochii săi verzi, de culoarea ocenului, străluceau cu o pasiune până atunci de nebănuit. Femeia se pierdu în profunzimea acestei priviri. Când buzele fierbinți ale lui Josh se lipiră de ale ei, lumea începu parcă să intre într-un balans amețitor și, cu ochii închiși, simți că intră în paradis.

Un gemăt surd urcă din străfundul ființei sale atunci când, pentru a o face să simtă intensitatea dorinței lui, o lipi de el. Total supusă, fără voință proprie, era în întregime la discreția lui.

Nici o bucățică din ea nu avea să scape explorării delicate a degetelor lui, care aprindeau un incendiu, astfel că numai împlinirea totală îl putea stinge.

Niciodată nu cunoscuse un asemenea sentiment, nicicând focul și pasiunea nu o ridicaseră pe asemenea culmi.

Dusă de vârtejul senzațiilor sale, vârî mâna sub puloverul lui Josh și simți că intensitatea sărutului lui devine mai apăsătoare, mai voluptuoasă, respirațiile lor se amestecau într-una singură, mai intimă. Dar nu era de ajuns nici pentru unul și nici pentru celălalt.

– Doamne, cât de mult te doresc, Candra! Lasă-mă să te iubesc.

Cu mintea tulburată, incapabilă să mai reacționeze, dar cu simțurile mai treze ca niciodată, cu ochii închiși, ea aprobă slab. Când din nou buzele lui Josh le striviră nebunește pe ale ei, se abandonă plăcerii. Era a lui, o dorea; nimic altceva nu conta.

Dar el se îndepărtă, lăsând-o clătinându-se, dezamăgită. Un moment, degetele lui îi pipăiră obrajii înroșiți, cu buzele umflate, cu pleoapele grele de dorință, apoi, cu un surâs triumfător, o împinse spre ușă.

– Unde mă duci?

Încet, încet, prudența începu să-și spună cuvântul.

Abia trecu pragul, când o lumină îi străbătu mintea. Dumnezeule, ce făcea? Un moment, ezită. Lupta între principii și dorință era atât de ascuțită. Josh, simțind-o nehotărâtă, o luă din nou în brațe. Dintr-o dată, un val de emoții delicioase mătură toate scrupulele fetei.

– Știam, mormăi Josh, știam că vei fi frumoasă și atrăgătoare. Dar nu în asemenea măsură.

Venite din străfundul sufletului, aceste cuvinte de miere o tulburară pe Candra înainte ca un nou sărut s-o ridice din nou la ceruri.

– Strânge-mă, mângâie-mă, Candra, murmură el, ghidându-i degetele care deja descriau, din instinct, cercuri voluptuoase. Da! Pe spate… acolo! Și tu, cere-mi tot ce vrei, tot ce-ți place.

Ea îi luă mâna și o puse pe sânul ei, umflat de dorință. Această mână caldă și virilă, care răspundea atât de bine la dorințele ei îi smulse un geamăt de satisfacție. În sfârșit își găsise locul! În brațele lui Josh! Și el, desigur, altfel de unde această nerăbdare? Această inimă nu putea să bată atât de tare pentru oricine. Numai pentru ea, pentru ea singură! Da, da, da, susura în sufletul ei o mică voce pasională.

– Candra! o strigă brusc Roddy, din ușă. M-am tăiat!

Josh sări într-o parte.

– Sosesc, dragule, nu-ți face probleme, reuși ea să răspundă aranjându-și ținuta.

Deschise ușa și examină degetul pe care Roddy i-l întindea. Nu era nimic, o zgârietură.

– La bucătărie, tinere! Pepe o să aibă grijă de tine, interveni Josh. Trebuie să vorbesc cu sora ta.

O dată ce Roddy dispăru, Josh o luă pe Candra în brațe.

– Îmi pare rău, Candra. În noaptea asta va fi mai bine, nu ne va deranja nimeni, murmură el.

– Nu, Josh, nu va exista *noaptea asta.* Era o greșeală, Roddy m-a salvat, din fericire!

– Puteam, totuși, să jur că nu voiai să fii salvată!

Candra deschise gura, dar nici un sunet nu ieși. Cum putea să-i răspundă că ceea ce făcuse adineauri nu corespundea cu ceea ce gândea cu adevărat?

– În aparență, ne dorim, am putea vedea măcar până unde merge asta, nu? răspunse el, aproape agresiv.

Din privire îi căută un semn de aprobare, dar nu văzu decât un chip tulburat, pe punctul de a începe să plângă.

Într-o clipă, redevenise fetița de altădată. De data aceasta, însă, nu mai avea cine s-o consoleze. Respectând o anumită decență, nu putea să se arunce de gâtul lui Josh!

– Mă întreb, dacă ești la fel de nevinovată pe cât pari, sau ești doar o bună actriță, murmură el ca pentru sine.

– Bineînțeles, sunt o actriță excelentă, răspunse ea, crispată. Am la fel de mult talent ca și tine, atunci când joci rolul celui jignit sau cel al unui amant pasionat. Dar, față de tine, eu nu sunt decât o debutantă.

Furios, strânse din dinți. Sub privirea de gheață a bărbatului, Candrei i se făcu frică.

– În locul tău, n-aș sta liniștit, răspunse el întorcându-i spatele. O limbă de viperă poate fi redusă la tăcere pe diverse căi, care cu siguranță n-o să-ți placă.

– Nu-ți face griji. N-o să trebuiască să mă reduci la tăcere, așa cum spui. Voi pleca de îndată ce se va elibera șoseaua.

– Perfect! Până atunci însă vei munci puțin și vei fi plătită. Vei pleca de aici cu ceva bani, iar eu îmi voi recăpăta liniștea.

Luă o țigară din pachetul de pe noptieră și o aprinse, creind un nor de fum între ei. Candra ar fi vrut să refuze cu insolență, dar se abținu. La urma urmei, ceva bani nu strică niciodată. În plus, acceptând ce-i cerea el, poate l-ar fi convins că nu mai era un copil răzbunător, ci un adult responsabil.

Cu un suspin, de parcă întreaga scenă l-ar fi plictisit cumplit, Josh deschise ușa și o împinse pe Candra pe culoar.

Când reveni în salon, Candra îl auzi pe Roddy râzând la glumele lui Pepe. Totul mergea bine – cel puțin pentru Roddy. Dar pentru ea? Nu avea să uite niciodată privirea batjocoritoare a lui Josh din momentul în care îi deschisese ușa. Îi aruncase mănușa încă de la început, iar ea știa deja că va accepta provocarea.

Capitolul 5

Puțin mai târziu, Josh veni în bucătărie pentru a le spune că avea să lucreze în biroul lui, acela pe care și-l instalase în fostul hambar.

Fără a putea să-l privească, tânăra nu îndrăzni să-i pună vreo întrebare, fiindu-i teamă de a nu-și atrage încă o remarcă malițioasă.

Cuprinsă de o mulțime de sentimente diferite, era în același timp rușinată de a fi răspuns atât de grabnic avansurilor lui Josh și uluită de faptul că el a putut să-i trezească senzații atât de violente. Cât despre furtuna de zăpadă care o obliga să rămână la el, Candra credea că fusese mâna destinului.

Pepe îi dădu toate detaliile în privința treburilor casei, modului de funcționare a telefonului, și locurilor în care va

să găsi lucrurile de care avea nevoie. La insistențele ei, îi povesti că Josh cumpărase proprietatea cu doi ani înainte, că o renovase treptat, timp în care locuise mai mult la Los Angeles, unde îl reținea numeroasele lui treburi. Începuse cu transformarea hambarului. Acum, la parter se găseau o saună, o sală de gimnastică și o piscină, iar la etaj – biroul lui Josh.

– Dar cu ce se ocupă el, de fapt? întrebă Candra.

Era interesată de tot ce-l privea pe Josh mai mult dacât voia să recunoască.

– Tot felul de afaceri. Mai bine l-ați întreba direct. Eu nu prea sunt la curent.

– Îl cunoști de mult?

– De nouă ani. Venise să locuiască în rezervația indiană de la Warm Springs, unde s-a ocupat de vite, apoi a plecat să lucreze împreună cu tăietorii de lemne. De atunci îl urmez peste tot. A petrecut câtva timp la Los Angeles, pe urmă s-a întors la Portland, și s-a stabilit în sfârșit aici.

– La Portland? Când?

Oare se întâmplase înainte sau după moartea tatălui ei? De fapt, ce importanță avea? Totuși, ar fi vrut să știe. Probabil așa se explica faptul că el știa tot ce i se întâmplase. Oare aflase doar, sau chiar îl interesa?

– Acum câțiva ani, nu mai știu exact. Nu am rămas acolo prea mult timp.

Candra nu insistă; luându-se după aerul său distant, înțelese că Pepe nu-i va spune mai mult.

– Îți place să lucrezi pentru el? întrebă ea, suprinsă de devotamentul pe care bătrânul i-l arăta lui Josh.

– Este prietenul meu, răspunse acesta, simplu, și se duse să facă focul, încheind astfel discuția.

Candra hotărî să se apuce imediat de treabă. Se întoarse în birou și se instală în fața unei mașini de scris electrice, ultimul model. În mod clar, în această casă se găseau lucruri de cea mai bună calitate! Se vedea mâna unui om priceput, din baie și până în bucătărie, din salon până în dormitoare. Așa cum îl cunoștea pe Josh, el fusese în mod cert cel care hotărâse asupra tuturor detaliilor, fără ajutorul nimănui.

Încântată de toate calitățile pe care le atribuia stăpânului casei, cu surâsul pe buze, luă hârtie și indigo și începu să scrie la mașină cele câteva scrisori ale căror ciorne se găseau acolo. După aceea, voia să-l ajute pe Pepe la pregătirea cinei. Sau poate s-o facă singură. Îi plăcuse dintotdeauna să gătească. Avusese adesea ocazia de a exersa, mai ales după moartea tatălui ei, când Alicia preluase conducerea fabricii de mobilă și veniturile lor scăzuseră simțitor. Alicia se

străduise să salveze aparențele, dar nimeni nu bănuia ce se petrecea în bucătărie, de vreme ce nu mai rămăsese decât o menajeră.

Și, înlocuindu-l pe Pepe, ar fi avut ocazia de a demonstra că nu mai era deloc o incapabilă.

După ce a fost gata cina, făcu o baie, îi schimbă hainele lui Roddy și merse în salon; Josh îi oferi un pahar și îi povesti cum transformase grajdurile. Amândoi observară o schimbare: el era mai rece și mai distant, dar măcar nu-și bătea joc de ea.

– De ce ai făcut atât de încet lucrările de renovare? De ce nu ai chemat o firmă, care ar fi lucrat rapid?

Scufundată între pernele canapelei, degustând whisky-ul cu înghițituri mici, Candra aștepta calmă răspunsul. Zgomotul vântului de afară, muzica în surdină, duduitul focului din cămin, unduirea umbrelor din camera iluminată pe jumătate, chiar și mișcările lui Pepe care, în fundal, punea masa – toate acestea întăreau senzația de confort care o cuprindea.

– Câțiva prieteni de-ai lui Pepe m-au ajutat să repar acoperișul și să consolidez zidurile, dar, apoi, am preferat să fac totul de unul singur.

Răspunsese de parcă ar fi fost un lucru banal. Totuși, puțini bărbați se puteau lăuda că și-au asumat o asemenea sarcină!

– Îmi place să meșteresc, continuă el cu un surâs care mări emoția Candrei. Activitatea aceasta mă destinde, este pentru mine ceea ce sunt pentru alții plimbările sau tenisul. Și tu? întrebă el schimbând, brusc, direcția discuției. Ce-ai făcut în toți acești ani, în afară de ieșirile mondene care au alimentat bârfele?

– O! Nu făceam asta decât ca să n-o supăr pe Alicia, răspunse ea cu o urmă de tristețe în voce.

Doamne, și cât se mai plictisise cu toți snobii aceia! Cât și-ar fi dorit să aibă o ocupație! Dar mama ei vitregă nu înțelegea cu nici un chip, iar Candra o ascultase, de teamă să nu-i facă rău lui Roddy, sau, mai rău, tatălui său, care avea deja o inimă fragilă.

– M-am ocupat mai ales de Roddy, reluă ea după câtea clipe, fără să-și dea seama cum, cu această frază simplă, își deschisese sufletul în fața lui Josh.

O observa cu ochii pe jumătate închiși. Tânăra nu era cu adevărat preocupată decât atunci când vorbea despre fratele ei.

Ea continuă cu voce joasă, ca pentru sine:

– La început, după moartea tatei, n-am făcut nimic; fără îndoială, din cauza șocului când Alicia mi-a explicat că afacerea mergea prost, fără să precizeze în ce măsură. Probabil visa să mă mărite cu un bărbat bogat, ca să-și mențină și ea stilul de viață…

Candra își imagina cum ar fi arătat viața ei dacă Alicia nu exista. Ochii i se umplură de lacrimi.

Un lemn trosni în cămin, apoi liniștea se instală din nou.

– Dar tu? întrebă Josh în sfârșit. Tu nu regreți luxul, recepțiile, tot ce aveai înainte ca Alicia să moară într-un accident de mașină?

– Nu. În nici un caz! spuse ea, privind fix focul din cămin.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca Josh să descifreze în expresia ei sentimentele pe care i le trezea.

– Greu de crezut.

– De ce? Ți-am spus deja, am învățat multe în ultimii ani. De ce nu poți înțelege că m-am schimbat?

– Nu știu. Uneori, e greu să uiți.

Tonul său era atât de impersonal, de parcă ar fi vorbit despre vreme, sau, mai rău, despre o persoană care i-ar fi fost complet indiferentă.

Ea așteptă câteva clipe, apoi se hotărî să rupă tăcerea:

– Dacă ai ști cât de rău mi-a părut! Jucasem pe o miză mare și pierdusem. Timp de ani de zile mi-am dorit să te întâlnesc din întâmplare și să-ți pot explica. După aceea, mi-era atât de rușine încât dimpotrivă, nu voiam să te mai văd vreodată.

Fără să se gândească, se întoarse spre el. Privirile li se încrucișară și el oftă.

– La început, am fost mânios și rănit. Mă trădaseși. Credeam că prietenia noastră era mai puternică. Apoi, când a trebuit să plec, m-a cuprins amărăciunea: mă simțeam alungat de acasă. Dar acum ar trebui mai degrabă să-ți mulțumesc. Fără toată povestea asta, n-aș fi ajuns ceea ce sunt.

– Adică?

– Să desfășor atâtea activități.

– Despre ce e vorba?

– Afaceri. Mă ocup de mai multe: un gater, o casă de discuri…

Dintr-o dată se ridică, întrerupând explicațiile. Candra ar fi vrut să mai afle atâtea despre această adevărată enigmă!

– Cina e gata? îl întrebă el pe Pepe, care, cu același surâs permanent, dădu afirmativ din cap.

La rândul său, Candra se ridică din moliciunea canapelei. Trebuia să mai aștepte până când curiozitatea îi va fi satisfăcută. Se ridică și-și dezmorți picioarele. Privirile li se întâlniră. Pentru o clipă rămaseră astfel, în picioare, ochi în ochi. El fremătă de plăcere, simțindu-l la fel de tulburat ca și ea. Sângele îi curgea prin vine ceva mai repede, de parcă ar fi băut. Dintr-o dată, farmecul se risipi; cu un aer înțepat, Josh îi întoarse spatele.

– Ești atât de provocatoare în mod firesc, sau o faci intenționat?

Observase corect: o făcuse intenționat, deși nu-și putea explica de ce dorise să-l tulbure. Dar acum tot ea era mai jenată; remarca sarcastică a lui Josh o făcuse să roșească. Simțind încurcătura ei, el se îndreptă spre sufragerie.

Cina a avut succes: cotlet de porc, cartofi și fasole ornată cu pătrunjel, salată de roșii și ridichi, prăjitură cu ciocolată. Josh era convins că Pepe fusese cel care pregătise totul, iar Candra nu încercă să-i schimbe părerea. La urma urmei, ce importanță avea dacă afla? Ea știa, și acest lucru era esențial.

Masa trecu fără vreun incident, apoi își băură cafeaua în liniște și fumară o țigară până când văzură că Roddy ațipise. Cu toate acestea, ca toți copiii, refuza să asculte chemarea lui Moș Ene și să meargă la culcare.

– Vii să-mi citești o poveste? întrebă el, ridicându-se cu greu.

– În cinci minute. Îl ajut pe Pepe să strângă masa și voi veni. Până atunci alege-ți o carte din lada de la picioarele patului.

Roddy traversă salonul târâindu-și picioarele și urcă scările încet. Toată după-amiaza îl ajutase pe Pepe la grajduri și munca aceasta, cu care nu era obișnuit, îl epuizase.

– Așteaptă, zise Josh, ducând o farfurie la bucătărie. O să-ți citesc eu, în timp ce sora ta va șterge vesela.

– Super! exclamă Roddy, citindu-i-se în ochi mirarea.

Candra încercă un impuls de gelozie. Ritualul de seară era un moment privilegiat dintre frate și soră. Cum putea Roddy să accepte atât de ușor ca Josh s-o înlocuiască? Oare nu era puțin cam posesivă? Pe de altă parte, atunci când Roddy se ținuse toată după-amiaza după Pepe, comportarea lui i se păruse perfect normală. Și atunci?

Roddy îi ceru din ochi aprobarea, iar ea i-o dădu cu un surâs care încerca să mascheze sentimentele ce o frământau. Ezitarea și paloarea sa nu-i scăpară lui Josh, care urcă rapid pe scări și-l ajunse pe băiat. Îl luă pe după umeri și-l conduse pe culoar.

Spectacol emoționant, pe care ea nu dorea să-l vadă. S-ar fi zis că erau tată și fiu. Dar tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo. Cu un nod în gât, Candra se întoarse la tigăile sale, pe care începu să le spele cu toată energia disperării. Căldura, tandrețea, dragostea, toate acestea erau pentru alții, nu pentru ea sau Roddy. Ei nu se puteau baza decât pe ei înșiși.

Cum îi propusese lui Pepe să se ocupe de celelalte îndatoriri ale sale și s-o lase pe ea să spele vasele, era acum singură

în bucătărie. Visătoare, își lăsă privirea să rătăcească asupra grădinii înzăpezite. Amintirile ei cuprindeau o mulțime de imagini: serile de iarnă petrecute cu Josh la grajduri. Dacă nu îngrijea un cal sau nu repara un harnașament, se așezau pe un balot de paie și stăteau de vorbă, ronțăind ciocolată. Josh îi povestea ce făcuse în rezervația indiană, în care petrecuse o vară, iar ea îi vorbea despre mama ei, îi încredința temerile, visele și speranțele sale.

Trecutul reînvia cu atâta precizie, încât tânăra avea impresia că simte mai puternic mirosul fânului, gustul ciocolatei și că aude acordurile pe care le scotea Josh din vechea sa chitară. Ea avea, pe atunci, treisprezece ani, și tot unviersul său se oprea aici, la porțile grajdului.

– Când voi fi mare, mă voi mărita cu tine, spusese ea într-o seară.

El râsese și o tachinase:

– Ba nu, Candi, nu cu mine. Un altul va avea fericirea de a profita de proasta ta dispoziție. Eu o să vă privesc doar și o să mă amuz în culise.

– Nu vrei să te însori? Ești atât de bătrân, ce mai aștepți?

– La douăzeci și doi de ani nu sunt chiar atât de bătrân! Am tot timpul să văd lumea și să gust din plăcerile ei înainte de a mă lega de cineva și de a avea o mulțime de copii.

– Copiii *mei.*

– Nu, Candra, răspunsese el, devenind dintr-o dată serios. Nu ai tăi. Tu ești o fată de familie bună, pe când eu nu sunt decât un angajat al tatălui tău. Într-o zi vei întâlni un bărbat făcut pentru tine. Așteaptă puțin, îl vei găsi.

– Dar pe tine te vreau!

Fata nu reușise să-l convingă. Clătinase încet din cap, refuzând să mai discute despre asta cu fiica patronului său. De ce se ocupase de ea cu atâta tandrețe? Întrebarea aceasta o intriga și acum. Se sprijini de chiuvetă și oftă adânc.

– Abia ai ajuns aici, că te-ai și pierdut în visare? îi murmură Josh la ureche, scoțând-o brusc din reverie.

Candra tresări, atât pentru că era foarte aproape de ea, cât și din cauză că o surprinsese.

– Mă gândeam la seara în care îți cerusem să mă iei de nevastă.

Imaginea lui reflectată de geam arăta că fusese luat pe nepregătite de candoarea întrebării.

– În grajd? A, da, îmi amintesc. Atunci mi-ai declarat și că sunt bătrân, adăugă el cu un surâs.

– Spune-mi, Josh, de ce ai fost atât de răbdător cu mine? De ce ai petrecut atâta timp pentru a mă asculta și a mă ajuta?

Candra se întoarse și imediat el dădu ușor înapoi. Deci nici măcar nu mai suporta ideea de a o atinge în treacăt! Cu inima grea, ea reuși totuși să nu întoarcă privirea.

– Ei? insistă ea. De ce eu? Și de ce Roddy?

– Fără îndoială pentru că aveam nevoie de o familie; nu am uitat ce trist este să fii un bărbat singur… chiar dacă ai o soră mai mare, cât se poate de devotată.

Așadar, nu se înșelase. El o înțelesese și sărise în ajutorul ei. Gândul acesta o bucură.

– Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de câinii vagabonzi, glumi el, de parcă îi părea rău că și-a dezvăluit sentimentele.

– Nu știu nimic despre familia ta, Josh. Ce i s-a întâmplat?

Ea așteptă răspunsul cu privirea fixată asupra lui. De multă vreme își punea nenumărate întrebări despre el.

– Eram orfan. Am evadat din toate căminele unde am fost dus – și au fost multe! În sfârșit, într-o bună zi am reușit. Nu m-au mai prins. Mi-am câștigat existența așa cum am putut, până ce m-a angajat tatăl tău. Acolo mă simțeam la mine acasă, așa că am rămas.

– Îmi pare rău, nu știam…

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi!

Din nou, toate simțurile sale erau în alertă: această voce masculină, aceste efluvii de apă de colonie, această virilitate. Nu putea rezista.

– Explică-mi. Nu vreau decât să înțeleg. De ce ai fost atât de drăguț cu mine azi? De ce mi-ai oferit un adăpost, un loc de muncă?

– Nu încerca să înțelegi. Riști să fii dezamăgită.

Tonul era calm, dar în ochii verzi strălucea o lumină pe care Candra o mai văzuse: el o dorea, acum era sigură!

Legați printr-un fir nevăzut, izolați de lume, nu mai aveau nevoie de cuvinte: ochii vorbeau în locul lor. Candra ar fi vrut să se apropie, să-l atingă, să se lipească de el, dar fu avertizată de un instinct secret: Josh n-ar fi acceptat ca ea să facă primul pas.

– Crezi? spuse ea, umezindu-și buzele cu o plăcere delicios de senzuală.

Nemișcată, femeia aștepta. Aștepta sărutul lui, căldura lui. Se vedea în brațele lui, apăsându-i buzele peste buzele ei, inimile bătând într-un singur ritm, mângâierile lui Josh punând capăt tremurului care o cuprinsese. Dintr-o dată, însă, el se întoarse și merse către ușă.

– N-am venit ca să-ți satisfac curiozitatea, ci pentru a te anunța că Roddy ar dori să te duci să-i spui noapte bună. Candra, s-a sfârșit. Trebuie să recunosc că ești mai experimentată decât credeam. În mod sigur, talentul natural ți l-ai perfecționat în ani de antrenamente!

– Nu mă prefăceam!

Cum putea să aibă o părere atât de proastă despre ea? Fu sufocată atât de tristețe, cât și de mânie. Ar fi vrut să-l bată, chiar și numai pentru a-l forța să-i acorde atenție. Cu toată puterea, se sprijini de chivuetă, respirând adânc. Nu-i va da satisfacția de a o vedea cedând la furie, așa cum făcea când era copil. În sfârșit, calmată cât de cât, traversă demn salonul, urcă pe scări și intră în camera lui Roddy.

Niciodată nu se simțise atât de umilită, dar, pe de altă parte, nu se simțise niciodată atât de excitată ca atunci când fusese lipită de el!

Roddy dormea deja; îl sărută tandru pe frunte și intră fără zgomot în camera ei. Închise ușa calm, se apropie de pat, înlătură cuvertura și se prăbuși.

Lacrimile îi curgeau pe obraji șiroaie. Candra lovi perna cu pumnii și, în sfârșit, epuizată, zguduindu-se în hohote de plâns, se trânti de-a curmezișul patului.

Capitolul 6

A doua zi, când Candra se trezi, continua să ningă. Grădina dispăruse sub o mantie groasă și albă. Totul era liniștit, chiar și sufletul ei… Își aminti de cele întâmplate în ajun.

Vărsase torente de lacrimi, înăbușindu-și în pernă hohotele de plâns. Ciudat lucru, însă, disperarea nu lăsase nici o urmă vizibilă: nu avea ochii roșii, nici fața trasă, nici gâtul umflat. Niciodată nu plânsese atât de mult, de la moartea tatălui său. Nici măcar moartea Aliciei sau vânzarea casei nu-i smulseseră vreo lacrimă. Și în ajun… în ajun, la o simplă remarcă, virulentă, e adevărat, se prăbușise cu totul!

Dar asta nu avea să se mai întâmple. Plină de demnitate, avea să se îmbrace, să-și pregătească fratele, să facă valizele, să ia masa și să se ocupe de mașină. La urma urmei, nu putea fi atât de greu să schimbe un cauciuc, chiar și pe zăpadă.

Auzi ecoul unui râs de copil; Roddy era deja în bucătărie. Trecuse mult timp de când îl auzise râzând ultima oară. Alicia nu suporta nici un zgomot, în afara celor făcute de ea sau de invitații săi.

Candra îmbrăcă rapid o pereche de blugi și un pulover din cașmir bej-deschis, își contură ochii, adăugă puțin roșu în obraji, dădu cu ruj pe buze și coborî. Toată casa mirosea a pâine prăjită și a șuncă.

Josh era și el în bucătărie, în timp ce Pepe ieșise să mai aducă niște lemne.

Cu multă atenție, Roddy circula între chivuetă și masă, transportând apă, pe care o turnă într-o cană mare, peste un bloc înghețat de suc de portocale.

– Privește, Candra, zise el cu un surâs larg, ajut și eu!

– Bravo!

Rezistă cu greu dorinței de a-l strânge în brațe.

– Învață să trăiască la fel ca un celibatar, explică Josh surâzând. Toți bărbații ar trebui să știe să se descurce în bucătărie, nu-i așa?

Glumea, cu privirea ațintită asupra Candrei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în ajun!

– Fără îndoială, aprobă ea. Știi, și eu pot fi utilă. De pildă, știu să gătesc.

– Te rog, nu te jena. Adevăratul loc al unei femei este acasă.

– Mai ales la bucătărie, după cât se pare.

– Dacă dorește. Eu mă gândeam la altă încăpere, dar…

Fraza rămase în suspensie, dar privirea lui era extrem de elocventă. Tânăra nu se lăsă înșelată și roși. Ciocnirile verbale nu erau punctul ei forte, mai ales cu oameni ca Josh.

Micul dejun decurse în liniște. Roddy era prea ocupat cu mâncarea ca să simtă tensiunea încă prezentă. Cât despre Candra, ea se străduia s-o ignore. De data asta, Josh nu va mai câștiga! Dar exact în momentul în care ea luă această hotărâre fermă, el o aținti cu privirea, îi surâse și, încă o dată, Candra nu putu rezista farmecului lui.

– Masa a fost excelentă, spuse el ridicându-se mulțumit. Mă întreb ce figură va face doamna Jackson când va vedea că nu suntem morți de foame!

Inima Candrei aproape că-i sări din piept; cu un calm perfect, întrebă:

– Cine este doamna Jackson?

– Zâna acestui loc. Deocamdată este la Los Angeles, în vizită la niște rude. Va fi aici cam în două săptămâni. Am convins-o, împreună cu Pepe, că putem supraviețui și singuri și că ea are nevoie de odihnă.

– Înțeleg.

Era ușurată. Pentru o clipă crezuse… Ce mai contează, își zise, oricum Josh nu e pentru tine.

– Azi mi-ar plăcea să mă ocup de mașina mea, reluă ea calm, în timp ce Roddy se ridica și-și ducea farfuria la chiuvetă.

Josh nu răspunse imediat. S-ar fi zis că-și alegea cu grijă cuvintele înainte de a vorbi:

– Cum dorești. Dar să știi că poți rămâne aici cât timp vrei.

– Mi se pare că nu suntem făcuți să ne înțelegem, replică ea demn. Seara de ieri a dovedit-o. Nu voi pătimi acum sub pretextul că altădată am făcut niște prostii pe care, oricum, nu le mai pot repara.

Spre surprinderea Candrei, privirea lui Josh fu pentru o clipă învăluită de tristețe.

– Ai perfectă dreptate, spuse el, ridicându-se și așezând grijuliu scaunul în dreptul mesei. Trecutul nu poate fi șters în nici un fel. Acum însă am de lucru. Ți-am mai pregătit câteva scrisori. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în birou. Nu ezita să mă chemi.

Vremea era încă prea urâtă pentru ca tânăra să se poată ocupa de mașina sa, așa că-și petrecu dimineața bătând la mașină corespondența lui Josh, scrisori către societățile al căror proprietar sau simplu acționar era.

Nu-și dădu seama cum trecuse timpul. Ora prânzului sosi foarte repede; nu mâncară decât o simplă gustare, compusă din supă și sandvișuri. Pepe nu pusese decât două tacâmuri, dar Cndra nu se miră când îl văzu pe Josh; fără să știe de ce, era sigură că îl va vedea înaintea cinei. Avea un aer îngrijorat. Calm, fără să-l privească prea intens, îi puse și lui o farfurie.

Schimbarea atitudinii lui Josh față de seara din ajun o intriga. Deși el nu știa, Candra avea senzația că erau uniți printr-o legătură invizibilă. Tânăra rămânea, în aparență, la fel de rece și distantă cu el, dar nu-și putea ascunde faptul că, atunci când Josh se găsea în aceeași încăpere cu ea și o privea, inima ei bătea mai tare. Candra suspină, cât mai ușor cu putință. Trebuia să-și ascundă, cu orice preț, tulburarea. Ridică privirea și-și dădu seama că o ațintea cu un aer surprins. La rândul său, îl privi fix, sperând să-l exaspereze prin calmul de care dădea dovadă. Josh ridică doar din umeri și continuă să mănânce. Oare pe fața sa nu se vedea o ușoară undă de ironie? Nu avea să izbucnească în râs? Candra era gata să accepte aproape orice, cu excepția batjocurii.

– A fost un prânz excelent, spuse el, ridicându-se pentru a-și duce farfuria la bucătărie.

Tânăra era ferm hotărâtă să mențină pacea. Cu puțin noroc, ar fi plecat în curând și, dacă își păstra calmul, se puteau despărți ca buni prieteni.

Ea se strădui să surâdă.

– Pepe este un bucătar foarte bun, nu-i așa?

Candra avu impresia că vede un zâmbet pe fața lui, dar nu îndrăzni să-l privească pentru a fi sigură.

După câteva momente, când el plecase deja, tânăra îl conduse pe Roddy, care aproape că adormise la masă, să-și facă siesta.

Dintr-o dată, casa devenise atât de liniștită, de parcă n-ar fi fost locuită. Candra reveni în bucătărie, spălă vasele și merse în salon. Încăperea era dezolantă atunci când Josh nu era acolo.

Pentru a înviora atmosfera, se hotărî să pună niște muzică. Zeci și zeci de casete erau ordonate pe mai multe etajere; cele mai multe dintre etichete erau scrise de mână. Oare Josh făcuse toate înregistrările la casa sa de discuri? Luă una la întâmplare și o introduse în casetofon.

Camera se umplu de o voce feminină, caldă și melodioasă; Candra cunoștea vag cântecul, fusese la modă în urmă cu un an sau doi. Versurile erau ecoul gândurilor sale cele mai intime și o tulburau mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Visele mele dintr-un ieri îndepărtat
Îmi răvășesc zilele, acum și mâine,
Visele mele dintr-un ieri îndepărtat
Învăluie toate dorurile mele

Nici un dacă, nici nu poate
Nu pot șterge trecutul
Și alaiul său de fantome.

Visele mele dintr-un ieri îndepărtat s-au pierdut
Amintirile îmi copleșesc ziua de mâine.

Candra recunoscu interpreta: Joan Macy, o sirenă blondă, cu trăsături orientale. Tânără și frumoasă, reușea să dea un aer poetic chiar și celor mai insipide cântece. De data aceasta, talentul era de prisos, căci versurile și melodia erau fermecătoare.

Cuibărită într-unul din fotoliile ce încadrau șemineul, Candra se lăsă legănată; aceste „vise ale unui ieri îndepărtat" nu erau oare chiar povestea ei? O poveste plină de amintiri, în care Josh deținea rolul principal. În două zile, rupsese zăgazul atâtor sentimente, încât o tulburase cu totul. De îndată ce el se apropia, ea începea să

dureze castele de nisip, pe care tot el, cu un singur cuvânt, le risipea în neant. Singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat era dragostea lui. Era bine s-o știe. Dar, de asemenea, era bine să știe și că dragostea lui era singurul lucru de care nu va avea parte niciodată.

Josh nu putea decât s-o facă să sufere. Ieri uitase, se lăsase luată de val. Dacă nu dorea să cadă în aceeași capcană, trebuia să-și amintească permanent și să se supravegheze.

Era nebună de legat. Cu două zile mai devreme se temea ca Josh să nu caute să se răzbune, și acum se străduia să-i intre în grații. Totuși încă din prima clipă, el nu-i ascunsese disprețul pe care i-l purta.

Soneria telefonului i-a întrerupt gândrile. Toată dimineața nu sunase. De ce trebuia să se întâmple tocmai atunci, când Pepe nu era acolo? Încerca să-și amintească toate indicațiile pe care i le dăduse. Degeaba. Până la urmă, ridică receptorul.

– Alo! spuse ea cu o voce extrem de joasă. Aici domiciliul domnului Lawrence.

– Domiciliul domnului Lawrence? repetă acru o voce feminină. Unde e Scott? Cine e la aparat?

– Domnul Lawrence este ocupat. Îmi puteți lăsa numele dumneaoastră și numărul de telefon? Vă va suna el.

Exista, cu siguranță, un mijloc de a transfera conversația în birou, dar care era butonul potrivit? Luată prin surprindere, nu era în stare să-l găsească. Și, în definitiv, cine era doamna?

– Cine e acolo? insistă dezagreabil femeia.

– Secretara domnului Lawrence.

– Secretara! Unde e Pepe? Credeți că sunteți nostimă? Și, de fapt, ce faceți dumneavoastră acolo?

– Mulțumesc, Candra. Am preluat legătura, poți închide, interveni vocea lui Josh.

– Desigur, domnule, răspunse ea pe un ton profesional.

Ideea că prezența sa o exasperase pe această „doamnă cârcotașă" o făcu să surâdă. Dar surâsul dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Această femeie era cu siguranță faimoasa amantă! Vorbise ca și cum avea un drept asupra lui Josh! Beculețul telefonului era, în continuare, roșu, semn că încă mai discutau. Un moment mai târziu, se stinse. Conversația nu fusese totuși prea lungă. Fără a încerca să-și explice motivul, Candra se simți mai ușurată.

Mergând să vadă ce mai făcea Roddy, profită pentru a se pieptăna și a-și împrospăta machiajul, apoi coborî și intră în galeria acoperită care ducea la hambar; un culoar cu pereți și tavanul din lemn de nuc, pavat cu dale mexi-

cane. Înaintă cu inima strânsă. De ce trebuia să treacă prin atâtea stări de spirit numai la ideea că avea să-l vadă? De ce gândul de a-l părăsi pentru totdeauna o făcea atât de nefericită? Răspunsul îl avea deja, dar nu era pregătită să-l rostească. Nu pentru moment, în orice caz.

Bătu nervos la ușă. Nici un răspuns. Deschise; nu era un birou, iar Josh nu era acolo. Se găsea într-o sală de gimnastică, după cum o demonstrau halterele, bicicletele și, în spate, piscina acoperită cu faianță albastră.

În mod cert, nu lipsea nimic. La Gabriel Manor nu se găsea tot luxul acesta, își zise ea, pe jumătate cu amărăciune, pe jumătate cu admirație. Ce drum a putut parcurge în nouă ani!

Traversă sala încet și urcă pe scara în formă de melc, ce ducea la primul etaj; bătu la o altă ușă. De data aceasta trebuia să fie cea bună. Nu mai era nici o altă încăpere.

– Intră! strigă el nerăbdător.

Împinse ușa tremurând. N-ar fi trebuit să vină. De ce nu așteptase până seara? Dar acum era prea târziu pentru a da înapoi.

Încăperea la fel de mare, precum cea de la parter, semăna mai mult cu un acvariu sau cu un loc de privit panorama, decât cu un birou; pereții se opreau la

jumătatea înălțimii, făcând loc unor ferestre imense; sub geamuri se găseau etajere cu aparate sofisticate pentru înregistrarea și difuzarea muzicii, o canapea și câteva fotolii; în centru, o imensă masă de lucru, așezată cu fața spre dealul pe la poalele căruia curgea râul. Sălciile, pinii și stejarii, cu crengile îngreunate de zăpadă, dădeau un aspect feeric peisajului pe al cărui fundal se contura silueta lui Josh. Nemișcat încordat, privea atent ceva ce Candra nu putea vedea. Era cu spatele la ea, dar îl simțea supărat. Oare era din cauza ei sau a femeii care telefonase? Fără să facă zgomot, Candra ocoli un pian de concert lăcuit, care trona în centrul încăperii și, tremurând, cu gâtul uscat, cu creierul golit, fără să aibă vreo scuză pentru a-și explica prezența, se apropie de Josh. Pentru o clipă, se asemui cu Daniel înfruntând leii în groapă.

– Voiam să-ți transfer convorbirea, dar n-am știut cum să procedez, începu ea cu un calm care o uimi. Sper că nu te-ai supărat?

– N-are nici o importanță, spuse el cu un oftat, vizibil mai puțin crispat. Știam că avea să mă sune, nu era decât o chestiune de timp.

– Înțeleg, răspunse Candra care, de fapt, nu înțelegea nimic. Despre ce vorbea el?

– S-ar zice că suntem într-un studio de înregistrări, continuă ea, în lipsă de ceva mai bun.

– A, da?

La ce se gândea oare? Tăcerea devenea grea, apăsătoare.

Dintr-o dată, își aminti de prezența ei.

– Privește, Candra. Colțișorul acela de cer albastru, acolo, în spatele norilor groși. E sfârșitul furtunii. Într-o oră sau două, cerul va fi senin. Când e frumos, e fantastic! Ce priveliște! E atât de multă lumină, încât te simți aproape orbit.

Timbrul grav și melodios al vocii lui calde o făcu să freamăte.

Josh luă un pahar de whisky de pe masă și-l goli dintr-o înghițitură. Oare se temea că se deschisese prea mult, că fusese prea entuziast? Sau încerca să-și ascundă încurcătura?

Cu privirea ațintită înspre orizont, Candra încerca să-și rețină lacrimile. Ce i se întâmplase oare? Ce nu mergea? Ce făcuse ea pentru a merita atâta nefericire?

– Josh? murmură ea, punându-i mână pe braț.

Bărbatul se întoarse și deschise ușița barului, bine garnisit.

– Ți-e sete? Vrei să bei ceva cu mine?

În concluzie, orice era bun pentru a crea o anumită distanță între ei.

– Cu plăcere, răspunse ea, aparent distrată, cu privirea îndreptată dincolo de arbori.

Refuzase mâna pe care i-o întinsese? O respinsese!

– Whisky?

– Da. Foarte bine. Cu gheață și apă, te rog.

Clinchetul cuburilor de gheață din pahar o avertiză că se apropia de ea. Răspunsul a fost instantaneu: simțea cum îi crește furia.

– Unde este Roddy?

– Doamne! L-a urmat pe Pepe peste tot în dimineața asta: la grajd, la găini, în grădină. Era așa de obosit!

– Iar eu m-am plictisit să mă tot întreb ce te supără și nu vrei să-mi spui!

– O viață liniștită nu i-ar strica.

– Va merge, la unchiul meu.

– Doar n-o vei mai lua de la capăt! Sau ai venit să mă anunți că nu ți-e bine aici și ai vrea să pleci?

– Prietena ta pare că nu-mi apreciază prezența. Am învățat, acum mult timp, că nu e bine să pui degetul între lemn și secure. Lecția aceasta a fost destul de aspră și n-am uitat-o.

Prietena lui… Va nega oare? Nu! Era suficientă doar o singură privire pentru a-și da seama.

– Ar trebui să fiu nebună ca să rămân.

– Nu văd de ce prezența ta o privește pe Joan. Am, într-adevăr, nevoie de ajutor.

– Eu cred că o privește. Ea este amanta despre care mi-ai vorbit?

– Joan Macy? E cântăreață.

– Joan Macy? Este amanta ta, da sau nu?

Încet, el se întoarse. Ea murea de dorința de a-i mângâia obrazul, de a-l atinge, de a-i urmări, cu degetul, conturul buzelor. Era atât de frumos! Bărbatul ideal, care aparținea alteia! Ochii vorbeau pentru el. O monstruoasă dorință de răzbunare îi sfâșia sufletul Candrei, dar niciodată n-ar fi fost capabilă de atâta violență.

– Cândva…

Răspunsul lui îl știa deja. Nu dorea să știe mai mult.

– Este inutil să-mi dai explicații, Josh. Nu trebuie să-mi dai socoteală. Dar ai dreptate: nu pot să posed oamenii. Vreau numai să înțeleg. E bizar, nu?

Își puse jos paharul și, dreaptă, cu bărbia mândru ridicată, se îndreptă spre ușă. Să părăsească încăperea cu eleganță și demnitate, iată ce-și dorea.

– Candra! Te rog, încetează să te mai joci de-a diva ofensată. Am văzut aceleași filme. Nu mă impresionezi. Vino aici!

– Nu mă joc, spuse ea, fără a se întoarce. Nu e nevoie să-mi explici ceva ce nu mă privește. Aceste regăsiri ne-au adus destulă durere la amândoi. Voi pleca mâine de dimineață. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Dar sunt sigură că ai fi primit pe oricine la fel.

– Pepe ți-a schimbat roata ieri, dar trebuie reparată. Doar dacă nu ești atât de inconștientă să pleci fără roată de rezervă!

– Mă opresc la un garaj.

– Nu. Mâine îl vom duce pe Roddy la Gold Beach; vom lăsa roata la un service și noi nu vom face altceva decât să ne plimbăm.

În sfârșit, se întoarse. Ce viziune! O dorea din ochi ca unul care vede izvorul după ce tocmai a traversat un deșert!

Totuși, fără pic de gentilețe, el continuă:

– Ce zici? Nu zici nimic? Dar asta nu-ți stă în obicei. Atunci, ce faci?

– Sunt de acord, dar eu am motive serioase când fac ceva. Tu te arunci cu capul înainte pentru orice capriciu, fără să gândești.

Candra coborî steagul. La ce bun, oare, să mai lupte? În orice caz, el avea ultimul cuvânt. Era imposibil să obțină victoria în fața lui Joshua Lawrence. Imposibil!

El își mai turnă un pahar de whisky și-i dădu și ei unul. De ce bea atât? Cu siguranță, nu-i stătea în obicei. De altfel, ea detesta băuturile tari, ceea ce o făcu să surâdă atunci când se văzu cu un nou pahar în mână.

Cerul se înseninase puțin și, în lumina acestei după-amiezi târzii, părul Candrei căpăta reflexe albăstrii. Josh n-o scăpa din ochi. Cu mișcări lente, îi luă paharul din mână și-l puse pe masă, împreună cu al lui. Se apropie de ea și o strânse în brațe, îngropându-și fața în părul ei. Inimile lor băteau la unison, respirațiile aveau același ritm și corpurile lipite aveau o alură sculpturală. Pentru Candra, toată viața, toate îndoielile și temerile nu mai reprezentau decât o amintire îndepărtată; singurul lucru real era această prezență, acest corp de lângă ea. Viața însemna acest parfum, această căldură, acest piept la care se putea cuibări.

– Candra! Candra! murmură el o melopee tandră, lăsându-și degetele să alerge de-a lungul spatelui femeii, pe sânii și coapsele ei, lipindu-se de ea. Buzele lui păreau

că aprind un incendiu peste tot unde o atingeau: o îmbăta tot ce era el, tot ce făcea, și chiar și efluviile vagi de whisky nu făceau decât să-i sporească plăcerea.

Pentru prima dată, ea putea sonda profunzimea sentimentelor sale: va să iubi până la sfârșitul zilelor acest corp, acest suflet, această inteligență, rapiditatea cu care-i ghicea gândurile, felul în care-și trecea mâna prin păr, atunci când era nemulțumit. Era fermecată până și de ultimul amănunt din comportarea lui.

Candra redeschise ochii, se îndepărtă ușor, îl privi, îl mângâie pe obraz; barba, în creștere, îi gâdilă palma, dându-i fiori.

– Josh?… începu ea.

Un sărut în același timp tandru și pasionat o împiedică să continue. Tot corpul îi fu străbătut de un fior, era uimită de cât de multă dragoste avea de oferit. Trebuia ca și el s-o iubească. Trebuia neapărat.

– Privește, mumură ea, recăpătându-și suflul, furtuna s-a potolit.

– Afară poate, dar aici abia începe!…

Mâna lui se aventură pe puloverul Candrei; cu sânii întăriți de dorință, îi primi mângâierile cu un fremăt de voluptate.

– Cât de frumoasă ești, iubita mea! Nici măcar un sfânt n-ar rezista!

Îi închise delicat pleoapele cu buzele, apoi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost un bibelou prețios, o purtă, tremurândă, dar gata să cedeze, pe canapea. Pentru o clipă o devoră cu privirea, căutând să pătrundă în părțile cele mai intime ale sufletului ei, fiind, și el, pradă unei dorințe violente. Mai întâi, se întinse lângă ea, apoi deasupra ei, acoperindu-i fața cu zeci de sărutări. Candra îl strânse în brațe, ca pentru a-l liniști, înainte de a-l înflăcăra din nou cu mângâierile ei tandre. Prinsă în propriul joc, era mistuită de un foc pe care numai Josh îl putea stinge. Se agita, gemea, îl strângea din ce în ce mai tare.

– Încet, iubito, încet, vom trăi o clipă minunată, murmură el.

Atunci când o dezbrăcă, cu o încetineală dureroasă, Candra simți că nu mai poate. Dorința o consuma, o tortura. Nemiloasă, infernală și divină, dragostea ei o îngrozea.

Lăsă să-i scape un geamăt surd:

– Josh, te rog, fie-ți milă, acum!

Într-un minut fu gol și din nou lângă ea, peste ea. Cu multă delicatețe, de teamă să nu-i facă rău, o exploră și

posedă corpul care i se oferea în totalitate, care, după cum putea ghici, se oferea pentru întâia oară. Apoi, redescoperind gesturile dintotdeauna ale tuturor amanților, se lăsară împreună în voia vrăjilor voluptuoase ale dragostei.

Niciodată nu-și închipuise Candra că putea fi atât de minunat; atunci când, ajungând pe culmile plăcerii, își strigă fericirea, Josh o însoți cu un strigăt încă și mai zguduitor.

Înlănțuiți cu tandrețe, cu simțurile în sfârșit potolite, coborâră încet cu picioarele pe pământ. Fermecată de forța emoțiilor pe care Josh le eliberase înlăuntrul ei, încrezătoare și îndrăgostită, Candra se abandonă în brațele lui. Continua s-o mângâie, însă de data aceasta calm, fără nerăbdarea și febrilitatea de la început. Extaziată, îl contempla și se pierdea în profunzimea ochilor lui de culoarea oceanului, incapabilă de a gândi sau de a spune ceva. În mai puțin de o oră, reușise să-i schimbe cu totul cursul vieții!

– De acum nu te mai poți ascunde după pudoarea unei fetișcane, murmură el între două sărutări.

În privirea lor nu era doar o licărire amuzată, ci și o urmă de suspiciune. Panica îi tăie respirația Candrei. Oare

ce reprezenta pentru el? O iubea sau nu era decât o femeie printre multe altele?

– Oricum, n-ai crezut prea mult în pudoarea mea de fetișcană, după cum o numești. M-ai chemat, dar tot nu știu pentru ce. Ce sperai de la mine?

Josh se retrase imediat în defensivă.

– Crezi că am prevăzut tot? Crezi că sunt diavolul, sau poate un vrăjitor? Totuși, îți jur că nu pot nici să provoc furtuni, nici să sparg cauciucuri!

– Da, dar mi-ai cerut să aduc eu însămi actul de vânzare. De ce?

Josh ezită.

– Eram curios să văd ce-ai devenit.

Încetă s-o mângâie. Inima Candrei îngheță. Toată viața fusese respinsă. Mai întâi de tatăl ei, apoi de Alicia, și acum de el! Nu mai putea rezista. De data asta era prea cumplit! Femeia căută un răspuns, dar soneria telefonului începu să sune. Fără a se ridica, Josh luă receptorul.

– Alo?

Oare visa ea, sau era cu adevărat nemulțumit?

Fără să înțeleagă discuția, recunoscu o voce masculină. Josh răspundea monosilabic. Dintr-o dată, se auzi vocea unei femei. Candra era sigură. I se puse un nod în gât.

– Bine, așa să fie, spuse Josh, trecându-și mâna prin păr.

Fără nici o îndoială, această conversație era personală. El ar fi preferat să fie singur.

Candra se ridică, se îmbrăcă și merse spre ușă; era cu mâna pe clanță, atunci când auzi:

– Foarte bine, Joan. O să văd ce pot face, dar acum sunt un pic tulburat.

Candra ieși în grabă, urcă scările din două salturi și intră grăbită în cameră. Dorise atât de mult să se convingă că nimic nu avea să tulbure relația dintre ei. Și totuși… Se simțea întoarsă pe dos. Dar Josh? Oare și el simțea la fel?

Își aminti că el se pretinsese un actor excelent. Oare se prefăcuse tot timpul? O iubea sau numai o dorise? Îi voia oare prezența alături de el doar pentru a-i încălzi patul și a-i dactilografia corespondența?

Din adâncurile ființei sale ar fi dorit să dea un răspuns negativ, dar cel mai elementar bun-simț îi transforma toate speranțele în cenușă.

Capitolul 7

Cuibărită pe canapea, fascinată de dansul neîncetat al flăcărilor și de trosnetul lemnelor, Candra încerca, cu un pahar de grog în mână, să uite faptul că Josh era așezat la mai puțin de un metru de ea.

Cu calmul său obișnuit, Pepe servise cina, apoi se retrăsese, după ce o ajutase pe Candra să facă ordine în bucătărie. Tânăra urcase să-l ducă pe Roddy la culcare și, cum nu găsise o scuză plauzibilă pentru a rămâne în camera ei, coborâse în salon. După toate aparențele, seara urma să fie tensionată. Zgomotul surd al pendulei din bibliotecă întrerupea ritmic tăcerea apăsătoare, subliniind încetineala cu care se scurgea timpul.

Într-o atmosferă atât de încordată, era sigur că unul dintre ei avea să izbucnească.

– Candra…

Ea tresări și aproape scăpă paharul din mână; pentru o clipă, ridică privirea către el, apoi reveni la contemplarea focului din cămin.

– Această situație trebuie să înceteze, sper că-ți dai seama de asta!

În vocea lui Josh vibra o emoție a cărei cauză Candra refuza să și-o explice.

– Ce vrei să spui?

Pentru a nu mai fi nevoită să rostească vreun cuvânt, luă o înghițitură de grog.

– Această atracție dintre noi… Nu mai putem nici măcar să stăm de vorbă. E anormal!

– Ți-am tulburat viața, nu-i așa? Ți-am schimbat obiceiurile!

– Ba nu! Nu spune prostii. Mă înțelegi perfect!

– Dar… Ce aștepți de la mine, Josh?

Emoția o făca confuză.

– Nu aștept nimic de la tine. Te doresc, asta-i tot!

Era al fel de calm ca și când ar fi întrebat cât e ceasul. Candrei nu-i venea să creadă.

– Poftim?

– Ai auzit foarte bine. Te doresc. Mâine. În patul meu. Vreau să te seduc. Iarăși.

– Trebuie să mă dezbrac repede? Sau poate încet, sau frenetic?

Înnebunită de furie, se abținea să-i arunce băutura în ochi. Iar surâsul lui, cât de fermecător ar fi fost, nu ameliora cu nimic situația, ci dimpotrivă.

– Iată ce-mi place atât de mult la tine. Felul în care te aprinzi dintr-o dată, fără nici un motiv. În spatele acestei măști rezervate, de maniere elegante, se ascunde cea mai pasională femeie din lume! Trebuia să-mi închipui, adăugă el, după o scurtă ezitare.

Candra puse zgomotos paharul pe masă.

– Fără îndoială, crezi că mă flatezi? De fapt, nu greșești prea mult. Sunt orgolioasă, iar răspunsul meu este: nu!

Josh izbucni în râs, un râs nebun, care dură ceva timp; tânăra era indignată.

– Scuză-mă, spuse el când își recăpătă suflul. N-ar fi trebuit să râd.

– Chiar nu știu ce-am spus atât de amuzant.

– Știu, dar gândește-te puțin. De când ai intrat în această casă, de fiecare dată când ne-am văzut am simțit dorința de a ne arunca unul în brațele celuilalt. Știi că e adevărat, chiar dacă nu vrei să recunoști. N-am avut mare lucru de făcut: imediat ce te-am strâns la piept, erai gata să mi te oferi fără ca eu s-o cer.

Dintr-o dată, ea își dădu seama că bărbatul se apropiase pe nesimțite. Îi mângâie obrazul, buzele. Privirea lui era plină de dorință, dar el se stăpânea mult mai bine decât ea.

– Acum vreau să vii la mine de una singură. Pentru că o dorești. Tu ești cea care trebuie să hotărască. Vreau să ai la fel de multă nevoie de mine pe cât am eu de tine. Vreau să fii la fel de nerăbdătoare ca mine să descoperi ce te încântă cel mai mult.

Cuvintele, vocea lui, aveau în același timp efectul unui balsam și al unui afrodisiac extraordinar.

– În dragoste trebuie să fie doi, Candra. Altfel nu mai înseamnă nimic. Vreau să ajungem la extaz împreună.

– Dar… de ce? murmură ea.

– Pentru că dragostea în sine nu e mare lucru… decât dacă două ființe obțin aceeași plăcere, aceeași bucurie.

– Nu… Vreau să spun… de ce eu?

– Pentru că nu suntem uniți doar prin trecutul nostru. Trebuie să trăim prezentul. Dar înainte de a merge mai departe, vreau ca tu, tu singură, să te hotărăști să te angajezi pe această cale.

– Și dacă vin la tine de una singură, înseamnă că mă angajez?

– Pentru tine, da, spuse el, urmând delicat cu degetul vena gâtului ei, prin care sângele curgea din ce în ce mai repede. Nu cred că ești dintre acelea care cedează fără motiv. Dacă faci pasul acesta, va fi un adevărat angajament.

– Dar de ce eu? repetă ea; nu am nici un fel de experiență.

Cuvintele sale fură primite cu un râs vesel.

– Nu e greu de găsit o femeie cu experiență! Dar eu te vreau pe tine.

Când el se apropie, ea nu schiță nici un gest. Fascinată, ca o cobră vrăjită de îmblânzitorul de șerpi, nu reveni la viață decât în clipa când buzele lui Josh se lipiră de ale ei. Cu o mână o mângâia pe ceafă, cu cealaltă îi netezea părul ondulat. Cu cât o săruta și o mângâia, ea se strângea și mai aproape de el, gata să-i cedeze. Viziunile după-amiezii, căldura gurii lui, asprimea bărbii lui de o zi o făceau să explodeze; din nou, toată pudoarea ei dispăruse: îi aparținea trup și suflet.

În ciuda dorinței sale, Josh se smulse din îmbrățișare și se ridică, lăsând-o singură, descumpănită, pe canapea.

– Ți-am spus, reluă el, lăsându-și privirea să rătăcească pe buzele ei întredeschise. Vreau să vii tu la mine, știind exact ceea ce faci. Nu mai vreau să cedezi la mângâierile mele, doar tentației simțurilor.

Răvășită de atâtea senzații, Candra îl auzea cu greu. Dintr-o dată, tonul lui distant o aduse cu picioarele pe pământ.

– La vârsta ta trebuie să fii responsabilă de faptele tale, așa că tu trebuie să hotărăști.

Cuvintele lui avură efectul unui duș rece.

– Răspunsul meu este nu, crede-mă.

– Vom vedea! spuse el, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. Dar, deocamdată, du-te la culcare... singură. Mâine dimineață vom pleca la Gold Beach pe la ora zece. Vreau răspunsul tău abia mâine seară, oricare ar fi el.

Candra nu-și amintea cum urcase în cameră, totuși stătea în fața ferestrei sale, cu lacrimile curgând pe obraji, la fel de tremurătoare și nesigură ca umbrele palide pe care luna le proiecta în grădina înzăpezită.

*

* *

Când a doua zi părăsiră Dreamer's Cove la ora zece fix, Candra își schimbase deja hotărârea de o sută de ori;

soluția cea mai înțeleaptă era, fără îndoială, să nu aibă cu Josh decât relații strict profesionale, și să-l părăsească înainte de a deveni nefericită.

Mulțumită la gândul că a luat o hotărâre atât de înțeleaptă, se instală în mașină cu inima ușoară; Josh era la volan, Roddy în spate. Băiatul se trezise cu nasul înfundat dar, încântat de ideea plimbării, nu avea de gând să se plângă.

Drumul era curățat, soarele se ițea dintre nori, iar zăpada se topea văzând cu ochii.

– E ultima zăpadă din iarna aceasta. Să vină primăvara! exclamă Josh cu un surâs fermecător.

După toate aparențele, avea să se comporte toată ziua ca un seducător, fie și numai pentru a-i smulge Candrei răspunsul dorit.

Dar ea era hotărâtă să reziste cu tărie. Toată viața întâlnise capcane și suportase dureroasele lovituri ale sorții. De data aceasta nu mai voia să sufere.

– De ce ești atât de serioasă, Candra?

În mod clar, nimic nu-i scăpa! Cum nu voia să-l lase să ghicească mai mult, se lăsă absorbită de contemplarea peisajului.

– Mă gândeam la regiunea aceasta; a rămas încă incredibil de sălbatică, minți ea.

– E adevărat, mai sunt chiar și câteva pume în pădure. Vânătoarea e interzisă, dar li se repereză urmele din când în când.

– Daaa? strigă Roddy, în același timp entuziasmat și neliniștit.

– Da! Am văzut și eu una o dată, când eram în vizită la niște prieteni, destul de aproape de casă. A intrat în grădină, s-a așezat și a început să se lingă în liniște. Din bot îi ieșeau niște pene de găină asemenea unor mustăți imense.

– Și ce s-a întâmplat?

– Prietenul meu și-a luat pușca și a tras în aer pentru a speria animalul care, însă, fără teamă, s-a ridicat încet și a plecat înspre pădure, legănându-și coada.

Auzind povestea, Roddy râse din toată inima, la fel și sora lui. Pe nesimțite, Josh îi topea scutul.

Gold Beach era un sătuc de pe țărmul Pacificului, situat la gura de vărsare a râului Rogue.

Când era mică, tatăl ei o dusese o dată acolo. Nu-i putuse acorda mult timp, dar merseseră totuși la Agate Beach, plajă care-și datorează numele pietrelor semiprețioase care se găsesc acolo. Petrecuseră o zi minunată. Chiar înaintea morții lui, Candra îi revăzuse în

ochi aceeași lucire de tandrețe ca și în acea zi binecuvântată. Poate că, în sfârșit, tatăl ei regreta că nu se putuse ocupa de ea în toți acești ani.

– Candra? o chemă Josh cu delicatețe. La ce te gândești?

Ea surâse trist.

– La o zi de vacanță pe care am petrecut-o aici împreună cu tatăl meu.

– Doar o zi?

– Venise ca să lucreze. De fapt, am rămas aici aproape o săptămână.

Îi aruncă o privire fratelui ei. Cu nasul lipit de geam, probabil pândea o pumă.

Plecaseră de numai o jumătate de oră când s-au oprit în fața unui service auto. Josh coborî din mașină și se duse să discute cu un mecanic. Candra îl urmări cu privirea, apoi se uită în jur.

Șoseaua era paralelă cu oceanul care putea fi observat departe, printre case și magazine. De cealaltă parte, în spatele clădirilor, se înălțau munții împăduriți.

Vocea lui Josh o făcu să tresară.

– Reparația va dura câtva timp. Ce-ai zice de o plimbare cu vaporul? Sam, cumnatul mecanicului, trebuie să ducă niște marfă mai sus, pe râu. Mergem?

Cum ar fi putut refuza? Roddy aplauda deja această idee minunată. Josh scoase din portbagaj cauciucul spart, reluă volanul și, după câteva minute, ajunseră la un debarcader părăginit.

Neliniștită, Candra se uită întrebător la Josh.

– Nu intra în panică. Vaporul va pluti, chiar dacă debarcaderul e pe cale să se prăbușească. N-ai nici un motiv de teamă, ți-o jur!

Deși Candra se liniștise în privința viitorului imediat, nu se putea spune același lucru despre sentimentele sale: surâsul lui Josh ar fi topit chiar și sufletul cel mai dur din lume!

De fapt, ambarcațiunea cu motor, vopsită în roșu, în care s-au urcat, era nou-nouță, iar tânărul în blugi și haină impermeabilă care o pornise părea să știe ce face.

Vântul începu să le biciuiască fețele atunci când ajunseră pe mijlocul râului. Candra încheie gluga și haina lui Roddy, care nici măcar nu observă că se ocupa cumva de el: tocmai văzuse o căprioară care, de pe un promontoriu, îl privea cu ochi mari și blânzi. Aproape toată zăpada se topise, dar mai rămâneau câteva petice care, din loc în loc, decorau peisajul.

Trecură pe lângă o poiană în care păștea o turmă de oi, apoi pe lângă 2 – 3 kilometri de pădure. Josh le arătă un

fel de căpățână de zahăr enormă, acoperită de câțiva arbori.

– Elephant Rock, spuse el. Acum vreo sută de ani, acolo s-a oprit o goeletă și pasagerii care au coborât au gravat data pe o stâncă.

Roddy, cu ochii larg deschiși, căuta să vadă elefantul.

Ceva mai încolo, Sam cârmi spre malul drept, se apropie de un fel de debarcader și opri motorul înainte de a acosta. Aruncă peste bord pachetul greu care zăcea în fundul ambarcațiunii și sări pe mal.

– Nu stau mult! strigă el, ridicându-și povara și urcând pe o cărare care dispărea în pădure.

Dintr-o dată, liniștea devenise impresionantă. Nu se mai auzea decât clipocitul apei care se lovea de barcă și țipetele câtorva pescărușii rătăciți în vale.

– Când trăiești la oraș uiți că mai există aemenea locuri, murmură Candra.

– Nimic nu s-a schimbat de sute de ani, probabil. Întotdeauna uit cât poate fi de frumos, trebuie să mi-o amintească un străin.

Un străin! Adică ea sau oricare altul, era totuna!

– Dar văzut prin ochii tăi, peisajul este încă și mai fantastic. Călătoria este de două ori mai plăcută, adăugă el, punându-i mâna pe genunchi.

Candra își regăsi surâsul. Și ea era încântată de excursie.

Așa cum promisese, Sam nu întârzie mult; împinși de curent, avură nevoie de un timp mult mai scurt la întoarcere. Imediat ce debarcară, merseră să ia cauciucul reparat.

De acum, Candra nu mai avea nici o scuză valabilă pentru a rămâne la Josh. Inima i se strânse.

Mâncară într-un bistro, se plimbară pe plajă și, cum nu mai aveau altceva de făcut, porniră spre casă. Josh conducea tăcut, preocupat, după toate aparențele, de altceva decât de pasagerii săi. Roddy continua să caute o pumă, iar Candra putea contempla în voie profilul statuar, impasibil, al vecinului din mașină.

*

* *

Când ajunseră la Dream's Cove, Pepe pregătea deja cina. Cum nu avea ce să facă la bucătărie, Candra acceptă să joace o partidă de table, jocul preferat al lui Roddy.

Așezați pe covor, în fața căminului, aruncară zarurile. Roddy trebuia să înceapă. Deși începuse cu seriozitate, jocul se transformă în hohote de râs și

glume: Candra juca prost, greșea, nu calcula bine mutările, așa că victoria lui Roddy a fost normală. Triumfă fără vreo urmă de modestie și Candra îi acceptă cu drag glumele și înțepăturile. Clipa de destindere apăruse la momentul oportun, împiedicând-o, astfel, să se mai gândească la decizia pe care o luase.

În ciuda distracțiilor minunate din timpul zilei, ea nu încetă să se lupte cu sine: rațiunea îi spunea să nu cedeze, dar simțurile o îndemnau dimpotrivă. Avea atâta nevoie de a fi în brațele lui Josh, de a-i simți mângâierile și sărutările.

Ușa se deschise și Josh apăru în prag.

– La fel de slabă la jocuri, din câte văd, glumi el.

– Spuneai că nu mă gândeam, că nu vedeam mai departe de vârful nasului, și încep să cred că aveai dreptate.

Se ridică. În picioare se simțea mai puțin în inferioritate; putea să-l privească în față și să observe mesajele ce i le adresa.

– Gata, Roddy, strânge jocul și du-te să faci baie!

Dacă se prefăcea că-l ignoră, poate că Josh n-ar fi privit-o cu atâta intensitate. Din păcate, diversiunea nu avusese efect.

– Ceva nu merge? întrebă ea.

Un zâmbet batjocoritor, pe care i-l cunoștea deja prea bine, apăru pe fața lui.

– Nu. Îmi supraveghez noua angajată, asta-i tot!

Traversă liniștit salonul și-și puse de băut.

– Gol! exclamă el dezamăgit, ridicând capacul vasului pentru gheață.

Ea se repezi în bucătărie pentru a aduce gheață. Când încercă să revină în salon, Josh era în spatele ei, împiedicând-o. Timpul parcă încetă să mai curgă. Nimic nu mai exista, decât ochii lui de smarald care o hipnotizau.

Ea rupse vraja.

– Nu știam că o să bei așa de dimineață…

Era stupid! Dar altceva nu putuse găsi.

– Beau atunci când am chef, spuse el, încercând să impună tăcerea. Candra, vreau să te decizi azi. Vei veni? Chiar vrei asta?

O strângea de încheietură și o durea. Niciodată nu-l văzuse așa.

– Știu că nu trebuie să insist. Dar vreau să știu. Dorești să afli ce am să-ți ofer în afară de propria mea persoană?

– De ce? întrebă ea, gâfâind tot mai tare.

Amintirea zilei precedente îi tulbura judecata. Unde, oare, erau calmul și feminitatea de dimineață?

– Pentru că-ți trebuie o mărturie că așa voi face. Nu contează dacă vei profita sau nu de mine.

El trase aer în piept și o lipi de trupul lui. Ea aștepta, fremătând.

– N-am încetat să mă gândesc la tine. Mi-am schimbat viața, dar fără să te uit. Eram la curent cu tot ce ți s-a întâmplat. Părăsisem o adolescentă plină de promisiuni. Acestea trebuiau să devină realitate. Iar acum descopăr că nu m-ai uitat. Poate putem încerca, nu?

Cu ochii adânciți în ai ei, îi mângâia delicat obrazul.

– O primă etapă a fost depășită, dar eu am condus jocul. Acum vreau să iei tu inițiativa.

– Și dacă nu o voi face?

– În orice caz, aș ști cum stau. Un accident și nimic mai mult.

Regretând parcă, el se îndepărtă, părăsind în liniște camera. Ea rămăsese țintuită acolo, cu vasul de gheață în mână. Și ea era înghețată. Cum putea să facă ce dorea el, fără să știe ce-i rezerva viitorul? Nu avea decât o singură certitudine: dragostea pentru el. O dragoste devastatoare, care o împinsese să fie crudă cu el. O dragoste care nu se va stinge niciodată. Era un motiv suficient pentru a i se oferi și a accepta să sufere dincolo de suportabil? Toată

viața alergase după un pic de tandrețe, un pic de dragoste. O singură ființă îi fusese dată: Josh. Acum ea trebuia să se ofere. Dar putea?

Dintr-o dată, își dădu seama că avea încă gheața în mână. O duse în salon, gândind că mai avea doar câteva ore la dispoziție. De ce ezita atât? Să intre în camera lui Josh, să-l ia în brațe, să facă dragoste cu el, nu era paradisul?

Dar principiile ei? Fusese martorul atâtor aventuri efemere! Mama sa vitregă nu se abținuse, nici prietenii ei. Ce însemna, oare, oferirea de sine dacă se dădea primului venit? Niciodată nu cedase ușor, chiar dacă prietenii ei râdeau de ea tocmai din această cauză.

În momentul când se îndreptă spre masă își găsi un pic sângele rece, cel puțin în aparență. În timpul mesei evită privirea lui Josh. La început, el încercă să converseze, dar o lăsă repede baltă, văzând că ea devenea tot mai palidă. Nu mai spuse nimic, nici măcar lui Roddy.

După ce termină de mâncat, Candra se duse să-și culce fratele. Îl mângâie îndelung și-i citi trei povești, una mai insipidă decât alta, după părerea ei. Dar dorea să câștige timp cu orice preț, să nu coboare prea curând la Josh. El nu va adăuga nimic și s-ar mulțumi să aștepte. Avea, totuși, câteva întrebări: de unde această schimbare de atitudine?

De ce atâta grabă? Ce știau unul despre altul după atâta timp? De ce? De ce? De ce? Numai Josh îi putea răspunde, dar ea nu avea suficient curaj. Nu încă.

Nu folosea la nimic să tot amâne inevitabilul. Cu foarte mult calm părăsi camera lui Roddy, coborî câteva trepte și se opri. De jos, Josh o privea. O asemenea căldură, o asemenea flacără, nu era dragostea? Cu sufletul plin de bucurie, cu un surâs pe buze, își continuă drumul. Da, acum știa ce are de f ăcut!

El îi ieși în față.

– Te-ai decis, spuse el.

Candra se întoarse, iar el o lăsă să se ducă și încet, încet, ea urcă. Făcu o scurtă pauză pentru a-i arunca o ocheadă provocatoare; el schiță un gest de a se arunca asupra ei, dar se opri și făcu stânga-mprejur.

La ea, Candra își deschise șifoneirul și începu să caute o cămașă de noapte. Nimic nu i se părea destul de frumos. Până la urmă alese una de mătase cu bretele fine, cu un sutien-corset strâns la piept și o fustă care cădea ușor falduri până la picioare.

Făcu un duș, se parfumă delicat și se îmbrăcă. După câteva perii date prin părul lung și mătăsos, își lăsă pletele să-i cadă liber pe umeri. Se mai uită încă o dată în oglindă. Satisfăcută, ieși.

Zarurile erau aruncate! Avea să pornească la cucerirea bărbatului pe care-l iubea. Ideea era excitantă, ceea ce făcu sângele să-i circule mai repede. Dar va ști să facă pe seducătoarea? Expresia o făcu să râdă.

Merse cu pași fermi până la ușa lui Josh. Acolo, vocea rațiunii o făcu să se oprească pentru o clipă. Ce făcea, Doamne? Pasiunea și dorința au fost, însă, mai puternice. Intră.

Josh era întins pe pat, îmbrăcat numai cu un pantalon negru de mătase. Fără a i se clinti măcar un singur mușchi, o urmărea atent, fără să facă un gest. Ea simți că i se topește tot curajul.

– Nu-i ușor, nu?

– Cum știu dacă nu-mi râzi în nas, respingându-mi avansurile?

– Imposibil de știut!

– Atunci de ce toate acestea, ca să mă respingi?

– Bărbații nu știu nici ei, Candra. Ei riscă întotdeauna un refuz. Nu-i ușor să faci primul pas, chiar deloc. Nu-i așa?

Ezită o secundă, apoi se așeză curajoasă pe marginea patului și-și lăsă degetele să mângâie torsul lui musculos, jucându-se cu părul de pe pieptul lui. Repirația lui se acceleră, dar tot nu se mișcă.

– Cât de frumos ești!

Se apropie și, încă timidă, îi sărută brațul, mâna, un umăr, apoi celălalt și începu să coboare, până ajunse la

pantaloni. Ridică puțin capul și, privindu-l așteptă un semn. Care nu veni. Îi descheie nasturii și-i trase pantalonii.

Nu-i era oare milă de ea? Nu simțea că rezista din răsputeri pasiunii, simțurilor, dar că nu dorea să cedeze decât dacă el i-o cerea și o dorea? Nu o iubea destul, nu avea destulă încredere în ea?

– Continuă, Candra. E mai bine, mult mai bine, murmură el, ca un ecou al gândurilor ei.

Și dintr-o dată îndrăzni, îl îmbrățișă lung și voluptuos, cu furie, îndrăznind chiar să-i muște buzele, să-l mângâie peste tot.

În sfârșit, el nu se mai putu stăpâni și o trase spre sine. Mâinile lui o mângâiau pe spate, pe sâni, și ea gemea de plăcere. Îmbătată de puterea pe care o exercita asupra lui, se hotărî să meargă mai departe. În fiecare moment inventa gesturi, mângâieri care o făceau să freamăte de delicii necunoscute simțurilor sale. Apoi, dintr-o dată se ridică. În picioare, aproape de el, se mira de ochii lui plini de dorință, care nu pierdeau nici o mișcare a ei. Încet, desfăcu o bretea, apoi pe cealaltă, dezvăluindu-și sânii rotunzi. Un moment îl privi și, lăsându-și cămașa de noapte să-i cadă la picioare, îl întrebă:

– Îți plac?

– Demon! Ar fi trebuit să bănuiesc.

– Ce anume?

– Că ești un miracol de senzualitate! Că nu ai deloc rușine și că-ți vei lua toate măsurile, chiar de ai fi fost respinsă.

Ultimele cuvinte se stinseră, acoperite de dulceața unui neașteptat sărut. Avea ceea ce dorea și nu mai era nerăbdător.

– Încet, inimioara mea. Așteaptă, va fi mai bine apoi.

Ea încercă, dar dusă pe culmi, gata să explodeze, nu mai putu să dea înapoi. Se agăță de gâtul lui și, în clipa extazului, îi strigă numele.

Cu o mână tremurătoare, cu multă tandrețe, el îi ridică o șuviță lipită de frunte. Asta era dragostea? Ar fi dorit să știe ce însemna pentru Josh, dar el îi închise gura cu un alt sărut.

– Mai târziu, acum vreau să dorm cu tine și să fiu sigur că nu mai fugi nicăieri.

– Unde să mă duc?

– Nu știu, răspunse el cu o voce slabă.

Înlănțuiți duios, adormiră.

*

* *

Când Candra deschise ochii, Josh era pe marginea patului, cu o ceașcă de cafea în mână.

– Sus, Frumoasă Adormită. Vei rata splendidul spectacol de afară?

Pentru o secundă, avu impresia că el îi ascunde ceva. Dar el o aștepta numai să bea cafeaua. Luă apoi ceașca și glumi din nou:

– Îți dau cincisprezece minute, dacă nu ești gata mă supăr.

– Pentru a mă ajuta, nu? râse ea.

De ce nu-i spunea că o iubește?

– Mai degrabă ca să-ți dau o bătaie!

Ea făcu un duș rapid, se pieptănă și se duse în camera lui. Se grăbea să-l revadă, să-i pună întrebări. Orice răspuns era mai bun decât tăcerea.

Dimineața era splendidă. De mână, se plimbară pe malul râului Rogue, vorbind de diverse lucruri. Erau atâtea pe care nu le știau unul despre celălalt.

Candra nu reușea să-l întrebe direct. Aflase deja multe și-i era teamă să nu fie respinsă. Trebuia să aștepte, să aleagă momentul. În curând el o va asigura că pot trăi amândoi fericiți pentru totdeauna.

Capitolul 8

Toată ziua, Candra fu liniștită și uită toate întrebările rămase fără răspuns. Dar când îl culcă pe Roddy, neliniștea o copleși din nou. Încercă să nu-i dea atenție și coborî.

Josh aștepta în salon. Surâsul lui n-o putea înșela. Numai un îndrăgostit avea o asemenea privire.

Brusc, cineva bătu la ușă și deschise. Intrară două persoane, dintre care una era o blondă incendiară, într-o haină de blană.

– Josh, dragule! strigă femeia când apăru el.

Candra urcă înapoi scările și se retrase în umbră. Înțelegea cine era blonda. Într-un gest teatral, femeia întinse brațele, arătându-și eleganta rochie de mătase purpurie.

Joan Macy! Femeia de la telefon, cântăreața, amanta lui Josh!

Pălind, Candra îl văzu pe Josh privind-o călduros. Joan îl sărută pe buze.

Dintr-o dată, celălalt vizitator, un bărbat îmbrăcat într-o haină din păr de cămilă, înaintă în salon.

– Nu poți să știi cum se schimbă vremea, spuse el, dându-i haina lui Pepe care aștepta lângă ușă. Nu înțeleg de ce, atunci când trebuia să vii la Los Angeles acum trei zile, Joan n-a mai suportat și a venit imediat. Ce femeie voluntară și capricioasă ai, dragul meu!

Râsul lui Josh umplu camera. Un râs puțin forțat, poate? se întrebă Candra.

– O cunoști mai bine ca mine, Bob, tu ești tot timpul cu ea, nu eu. Dar ce cauți aici? o întrebă pe Joan care-l apucase de braț. La telefon erai în plină înregistrare, nu?

Candra nu mai suporta, îi ceda inima!

– Se pare că nu doreai să mă vezi. Un motiv bun ca să alerg. Nu ești supărat, nu-i așa, dragule? Luna trecută n-am putut să te însoțesc. Și acum… sunt a ta. Nu te bucuri să mă vezi?

Candra fugi în camera ei.

Ce proastă! Un râs isteric o înneca. O lăsau picioarele. Cum putuse să creadă o secundă, că el va iubi pe cineva atât

de naiv și fără experiență, atunci când Joan Macy îl aștepta în culise! Un suspin o sufocă. Se duse la fereastră. Sub lună, grădina era feerică, dar ea nu observă. O singură imagine o obseda: irezistbila Joan sărutându-l cu artă pe Josh!

Nu auzi ușa, dar simți o prezență. Se întoarse. Josh era acolo. Era atât de frumos, de viril! Exact ce trebuia pentru a pune în valoare delicatețea lui Joan. Avea totul ca să-i placă, atunci ce căuta aici?

Hotărâtă să nu arate ce simte, se sili să-i surâdă, ca să plece repede. Nu putea să reziste prea mult.

– De ce ai plecat așa?

Vorbea încet; oare se temea să nu fie auzit?

– Erați atât de ocupați! Nu doream să vă deranjez.

– Nu spune prostii.

Își trecu mâna prin păr. O rugă să-l înțeleagă. Dar ea era prea nefericită pentru a reuși.

– Eu ce sunt, o amantă în plus? O „bună prietenă”?

Josh făcu un pas. Ea îl opri cu un gest.

– Sepram să am timp să… Nu e ce crezi tu, Candra…

– Imposibil.

– O să-ți explic, dar trebuie să ai încredere în mine.

Păru să înțeleagă. De fapt, nu înțelegea nimic. Era prea tulburată.

– Veneai la mine adineauri? întrebă el dulce, mângâind-o pe obraz.

Nu-și credea urechilor.

– Mă mai vrei? Dar acolo e amanta ta, nu mai ai nevoie de mine.

Va nega el, va încerca să explice natura relațiilor lui cu Joan? Nu. El roși ușor. Ultimele îndoieli ale Candrei se risipiră.

– Relațiile noastre nu o privesc. Nu are legătură cu noi, mormăi el înainte de a o strânge cu putere la piept.

Nimic nu mai conta. Ba da, esențialul. Să fie a lui pentru totdeauna.

O voce se auzi de pe culoar.

– Dragule, unde ești? Așa se tratează oaspeții?

– Dacă aș fi în locul tău, Joan, m-aș răzbuna, spuse cel pe care Josh îl numise Bob.

Când ușa se deschise, se lăsă o tăcere jenantă. Dintr-o dată, Joan înțelese ce se petrecea.

– E noua ta secretară? întrebă ea pe un ton mieros. De ce nu mi-o prezinți?

Josh o privea pe Candra ca și cum n-ar fi auzit întrebarea.

– Ce educație! Nu contează. Voi face chiar eu prezentările. Sunt Joan Macy, logodnica lui Josh.

Candra se albi și simți că leșină. Disperată, îl fixă pe Josh. Așadar era adevărat!

– Întoarceți-vă în salon, Joan, o să vin și eu!

Vorbise calm, dar pe un ton care nu admitea replică.

Joan se execută, luându-l și pe Bob, uluit.

Josh o prinse la timp pe Candra, care era gata să cadă. Candra începu să-l lovească cu pumnii. El nu se apăra. Era disperat. Asta nu rezolva nimic. Epuizată, abandonă lupta. El o luă în brațe, liniștind-o ca pe un copil. Ea se lăsă pentru moment, dar își reveni repede.

– Viața e plină de surprize. Cea mai neașteptată e cea a logodnei tale, spuse ea, adunând mândria ce-i mai rămăsese. Ai fi putut să mă previi, ți-aș fi adus un cadou. Un vaporaș, cu care să te plimbi pe Rogue River!!

– Candra…

– Te rog, îl întrerupse ea izbucnind în râs, ai acționat conștient. Ești genial dacă m-ai atras aici ca să profiți de mine. Dar acum s-a terminat cu gluma. Am suportat destul. Cu toate acestea, am învățat ceva și-ți mulțumesc: aveam dreptate să mă îndoiesc de cinstea ta!

– Nu înțelegi și nici nu asculți, cât despre cinstea mea vom vorbi mâine, după ce vom fi petrecut noaptea împreună, adăugă el, îndulcindu-și glasul. Atunci când vei fi epuizată în brațele mele, vei fi obligată să mă asculți și să asculți și vocea rațiunii.

– Care rațiune? A ta sau a mea?

Cu ochii în lacrimi, Candra se apropie de fereastră.

– Nu vreau să te mai văd. Pleacă, hai, du-te!

Ușa se închise încet și tânăra se prăbuși pe podea, ca o floare în mijlocul furtunii.

În cinci minute va coborî, iar Josh îi va spune râzând că totul era doar o glumă, că nu se întâmplase nimic. Din păcate, ceea ce văzuse nu-i lăsa nici o îndoială.

Încă din prima seară, ea simțise că Josh voia revanșa, și reușise pe deplin: o sedusese, făcând-o să-și uite principiile, pentru a-i da lovitura de grație. O adevărată capodoperă în arta seducției!

Mai lăsă să-i scape un hohot de plâns, dar își dădu seama că trecuse vremea plânsului. Nu avea să se prăbușească. Mulțumită de această hotărâre, se ridică și cum nu-i venea somnul, se duse lângă fereastră, lăsându-se furată de priveliștea grădinii. Din când în când, se auzeau râsete, apoi totul devenea liniștit. Puțin mai târziu auzi pași pe culoar. Oaspeții mergeau la culcare. Oare Josh o sărutase pe Joan la despărțire, o luase în brațe? Pentru a scăpa de aceste gânduri Candra se dezbrăcă și-și puse o cămașă de noapte și un capot albastru, care-i accentua culoarea ochilor. Nu-l va căuta pe Josh. Știa deja

lucrul acesta și avea să-și mențină decizia, chiar dacă dorea să se cuibărească la pieptul lui. Făcuse destule nebunii. Din fericire, descoperise la timp că dorința și dragostea nu sunt același lucru.

Se întoarse la fereastră. Două lumini se evidențiau în peisajul nocturn: cele două camere ale vecinilor săi. S-a stins o lumină, apoi și cealaltă. În acel moment, realiză că la Josh e încă lumină. Putea distinge silueta lui. Dar înseamnă că și el îi remarcase prezența. Se îndreptă chiar când Josh îi făcea semn. Traversă camera și se opri cu pumnii strânși. Nu, nu se va duce!

Dintr-o dată, auzi un geamăt surd din camera lui Roddy. Neliniștită, alergă la el. Copilul era fierbinte. Luă din geantă o aspirină. Îl trezi. Încetișor, îi dădu pastila și copilul adormi la loc. Din păcate, era ultima pastilă. Își aminti că mai văzuse în bucătărie.

Pe tăcute, coborî în întuneric. O lampă chioară lumină drumul. Deschise câteva dulapuri și găsi ce căuta. Când vru să se întoarcă, auzi un zgomot. Irezistibila Joan, într-un halat vaporos, se îndrepta spre camera lui Josh.

Fără a se gândi, Candra o urmă pe nesimțite. Joan bătu ușor în ușă, iar Josh îi deschise imediat; purta numai pantalonii de la pijama.

– Surprins, dragule? întrebă ea cu o voce dulce care-i rupse inima Candrei. Știu, voiai să-mi vorbești mâine, dar nu am mai avut răbdare.

Femeia își încolăci brațele de gâtul lui și-l trase spre a-l săruta, înainte de a-i mângâia pieptul cu buzele.

Candra nu făcu nici un gest până ce nu-l văzu pe Josh strângându-și tare în brațe vizitatoarea. Atunci se trădă Josh ridică ochi și-i văzu chipul tulburat exact în momentul în care ea fugea spre camera ei.

Se întoarse la ea și încuie ușa, stinse lumina și, gâfâind, se lipi de ușă. Nimic, niciodată, nu o rănise atât de tare. Nici chiar când o surprinsese pe Bettina cu Josh. Suferea de o mie de ori mai mult. Abia respira. Nimic nu putea stinge focul ce o devora.

O lovitură în ușă o făcu să tresară.

– Candra! Deschide!

– Du-te! Lasă-mă! murmură ea.

– Vreau să-ți vorbesc, acum!

– Nu.

– Totuși, Josh, nu e sfârșitul lumii! interveni Joan. Nu văd de ce te porți așa. Nu e decât o secretară, nu e viitoarea ta soacră. N-are decât să rămână în camera ei; când ești de modă veche, nu te plimbi noaptea.

– Du-te la culcare, Joan, o să vedem mâine ce facem.

Candra o auzi pe Joan care cobora bombănind:

– Nu înțeleg nimic.

Ore în șir, ca un leu în cușcă, Candra se învârti prin cameră. Din când în când se apropie de fereastră și constata că mai e lumină jos. Dar insomniile lui Josh nu o consolau deloc.

Epuizată, căzu în pat abia la orele patru. Primele licăriri ale zorilor o treziră. Ciudat de calmă, își făcu valizele. S-ar fi spus că durerea o anesteziase sau ființa ei se dedublase: o Candra îngrozită urmărea o Candra rece ca marmura.

Se duse la fratele ei. Mai avea un pic de febră, dar respira normal. Ușurată, coborî în bucătărie. Acolo, ar fi putut să-i dea repede ceva de mâncare lui Roddy și să fugă înainte să se trezească cineva.

Privi în jur. Cât de bine se simțise în casa asta! Dar nu mai credea în Moș Crăciun! Fericirea nu pică din cer. Nu pentru ea, în orice caz.

– Nici tu n-ai dormit.

Candra tresări. Nu-l auzise venind. Nu-l putea privi pe Josh, efectiv nu putea.

– Destul pentru a mă trezi devreme, replică ea, făcându-și de lucru în frigider.

– Mincinoaso! Te-am auzit mergând prin cameră toată noaptea. Și eu am făcut la fel.

– Ia te uită! Poate ai remușcări!

Tremurând ca o frunză, își văzu de treabă, sperând că el n-o să observe.

– Mă asculți sau preferi să faci pe ocupata? întrebă Josh.

– Cred că nu mai trebuie spus nimic în plus. Ai condus perfect înscenarea. Ai dorit să te distrezi! Ce răzbunare delicioasă! Situația aceasta nu-ți amintește de nimic? Ce vrei să fac, să mă duc să mă plâng lui Pepe? Nu mai am treisprezece ani. Viața ta particulară nu mă privește. Nu știu ce înseamnă „lucrări practice", dar cred că voi întrerupe cursurile cu tine. Te rog să-mi dai cheile de la mașină, voi pleca imediat după micul dejun.

– Unde vrei să te duci?

– La unchiul. Amintește-ți că venisem aici pentru o probă. Aceasta s-a terminat. Plec. Nu vreau să mă amestec în viața ta. Nu merită efortul.

– Tot aceeași ai rămas, același copil răsfățat! Îți iei păpușile și pleci. Nu știi să pierzi.

– Pentru tine nu era decât un joc, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Cearta lor îi împiedică s-o audă pe Joan, care se apropiase.

– Josh, dragule, ce i-ai făcut secretarei tale de e așa de supărată? Ar trebui să fii mai înțelegător cu personalul. Săraca fată, e terorizată.

Josh continua s-o fixeze pe Candra. Această tăcere devenea insuportabilă. Până la urmă, Joan atinse brațul lui Josh spre a-i atrage atenția.

– Dragule, tot nu mă prezinți?

– Joan, Candra Bishop, Candra… logodnica mea, Joan Macy, spuse el, cu o voce inflexibilă.

– Candra, vedeți? Câtă familiaritate!

Joan avansă spre Candra. Avea același halat vaporos, dar machiajul îi era perfect și părul proaspăt pieptănat.

– Ce făceați aici noaptea, Candra?

– Căutam o aspirină pentru fratele meu, răspunse ea, arătând spre cutie. Și dumneavoastră? Prea evident pentru a insista, adăugă ea disprețuitoare.

În ciuda disprețului, Candra simțea că se enervează.

– Este iarăși evident că asta nu vă privește.

– Așa este. Nu mă privește. Acum, vă rog, scuzați-mă! Mă duc să-mi fac bagajele.

– Bagaje? Așadar, plecați, cumva?

Joan părea amuzată de această știre.

– Nici nu se pune problema! interveni Josh furios și, pentru prima dată, o privi pe Joan.

Candra împinse tava cu micul dejun pentru Roddy.

– Vă jur că voi pleca.

– Vom vedea! urlă el ca scos din minți, uitând complet de Joan.

– Nu mă mai joc, Josh! Vezi-ți de treburile tale și lasă-mă în pace.

Era atât de furios încât Candra se dădu un pas înapoi, speriată.

– Candi!

Era un strigăt de ajutor. Agățat de balustrada scării, roșu din cauza febrei, Roddy își chema sora.

Imediat ea îl luă în brațe. Înainte de a urca spre cameră, îl văzu pe Josh împingând-o pe Joan pe culoar. O ducea la el, fără îndoială.

Roddy era bolnav. Răceala revenise cu putere. Candra îl așeză în pat, îi schimbă pijamaua și-i promise că va reveni.

Un singur lucru dorea, să mai găsească o aspirină și să-i spele pijamaua lui Roddy, apoi vor pleca.

Ca o somnambulă, coborî scările. Puse pijamaua în apă, când auzi niște urlete sinistre. Veneau din bibliotecă.

– Mi-ai spus că ai o secretară și un copil, urla Joan. Eu nu te-am trișat niciodată, Josh! Ai fi putut să mă previi. Dacă doreai să terminăm, trebuia să-mi spui.

– Ajunge!

– Ba nu, nu ajunge deloc. Vreau să știu ce se petrece și de ce. Cer un răspuns. Îmi aparții, din câte știu.

– Nu aparțin nimănui!

– Trebuia să ne căsătorim într-o lună! Ar fi momentul să te explici. Imediat.

Candra tremura toată. Discuția asta o înnebunea. Nu avea decât o soluție: să fugă. Înnebunită, urcă scările în fugă. Bob o prinse brusc de braț. Și el era în pijama. Chiar nimeni nu se va îmbrăca azi?

Jenată, abia stând în picioare, spuse:

– Sunt dezolată.

– Eu nu, răspunse Bob râzând.

În starea în care era, două brațe puternice chiar îi prindeau bine.

– Deci, iată secretara pe care am venit s-o vedem.

În fața figurii uluite a Candrei, adăugă:

– Înțelegeți, Joan nu putea să riște ca cineva să i-l sufle pe Josh. E foarte posesivă, Joan a noastră.

– Cum așa? Îi sunteți amândoi logodnici, din întâmplare?

În ciuda situației, el nu-și putu stăpâni râsul.

– În ceea ce mă privește, aveți binecuvântarea mea! continuă ea, îndepărtându-se să se sprijine de balustradă. Are aerul unei iepe de curse, iar Josh se pricepe la cai…

Auzi un zgomot. Josh și Joan erau în pragul salonului.

– Cum vă permiteți să vorbiți astfel despre Josh? Îl cunoașteți atât de bine? întrebă Joan cu o amabilitate contrazisă de chipul ei mânios.

– Întrebați-l pe el. În orice caz, eu vi-l las, dacă credeți că-l puteți păstra…

Își atinsese ținta. Joan își ieșise din sărite, dar cel care reacționă fu Josh:

– Pentru cineva care a venit aici plin de principii și morală, îmi pari tare brutală.

– Învăț repede, mai ales că am un profesor bun.

Spunând aceasta, urcă în camera ei.

– Candra, Candra, întoarce-te! urlă Josh.

Îi ignoră apelul, gândindu-se numai cum să nu rateze o treaptă și să se prăbușească.

– În numele Cerului, ce este?… întrebă Bob, care vizibil nu înțelegea nimic din toată scena.

– Ah, nu te amesteca!

În momentul în care intra în camera ei, Candra îl auzi pe Josh traversând furios salonul și trântind ușa.

*

* *

O oră mai târziu, Candra era lângă fratele ei, la fel de febril. Cum să plece cu un copil atât de bolnav?

Îi mai dădu o aspirină și se așeză lângă pat.

Josh intră. Nu mai era furios, ci neliniștit.

– Trebuie să chemăm un doctor. Nu-l putem lăsa așa, spuse el punând mâna pe fruntea lui Roddy.

– Nu e cazul. Dar dă-mi adresa și-l duc eu…

– Măcar o dată, Candra, nu mai fi un copil capricios și fă ce ți se spune. El este cel mai important acum, înțelegi?

Atinsese coarda ce o durea cel mai tare. Ea se ridică.

– În loc să tot dai sfaturi, mai bine te-ai duce să-ți consolezi logodnica!

– Vei rămâne aici până ce Roddy se face bine. Apoi, sper că totul va reveni la normal.

– Asta era! În timp ce Dulcineea ta va face pregătirile pentru nuntă, eu voi lucra în locul tău și-ți voi încălzi nopțile solitare.

O privi deznădăjduit și deschise ușa.

– Îi telefonez doctorului Jefferson. Tu ai grijă de Roddy, nu te ambala, și nu te grăbi cu concluziile.

Dispăru înainte ca ea să răspundă.

Speriat, Roddy se ridică în capul oaselor. De bine, de rău, ea încercă să-l liniștească; îl alintă, până ce copilul adormi la loc.

Timp de două ore rămase la căpătâiul lui, în timp ce copilul gemea prin somn. Gânduri amare o bântuia: îl iubea pe Josh, iar el era al altei femei. Visa să rămână, dar trebuia să plece; să plece? Dar când? Așteptarea era mai rea decât orice. O dată cu tăcerea reveneau gândurile. Bob provocă o mică diversiune, anunțând-o că doctorul va veni abia pe la prânz.

Febra cedă un pic, iar Roddy se cufundă într-un somn liniștit. Candra se ridică, făcu câțiva pași. Lipsa de somn, scena de dimineață, Roddy… Nu mai putea.

Ușa se deschise. Josh intră cu o tavă.

– Doarme? întrebă el îngrijorat.

Candra îl asigură cu un semn și puse tava pe noptieră.

– Nu știu ce pot face astea, dar e mai bine decât nimic. Oricum…

Ar fi putut protesta, mai ales că Josh arsese pâinea, dar tăcu din gură.

Zgomot de oale și farfurii ajunse la ei.

– Pepe?

– Nu, Joan. Nu e cea mai bună bucătăreasă din lume; aș putea spune că e chiar o catastrofă!

Fascinată de silueta lui cu umerii largi și urmărită de imaginea lui Joan îmbrățișându-l pe Josh, nu se gândi când spuse:

– Are, desigur, alte talente.

– Așa se pare.

Unde era el? La ce se gândea? Părea atât de departe!

– Bea cât este cald, spuse el, dându-i ceașca cu ceai. Ei singurul lucru comestibil din ce am găsit eu.

Îl ascultă, dar dacă mai rămânea mult, simțea că ar fi clacat și ar fi început să plângă pentru tot ce pierduse: dragostea, speranța, tatăl său, casa, totul…

– Candra!

Îi ridică bărbia și-și fixă ochii în cei ai Candrei.

– Acum vrei să mă asculți?

Nu avea de ales, era prea epuizată ca să refuze sau chiar să discute. În plus, era foarte curioasă să știe, orice i-ar fi spus el.

– Știu că ai suferit un șoc. Mă pregăteam să-ți explic, dar a apărut Joan. N-am încercat să mă răzbun, sper că înțelegi.

– Cred că da. Chiar cred că înțeleg. Dar prietena ta? Dacă aș fi în locul ei, nu prea ți-aș acorda încredere. În orice caz, nu te-aș lua de bărbat.

Era, desigur, o glumă, dar atinsese un punct sensibil: el păli și strânse din dinți.

La urma urmei, nu putea să-l rănească și ea un pic, după tot ce suferise?

– Cred că am plătit amândoi pentru ceea ce a fost altădată, continuă ea. Cel mai bine ar fi să ne vedem fiecare de drum. Nu doresc să-ți otrăvesc viața, și nici lui Joan. Cât despre mine, nu sunt proastă să stau în fața loviturilor.

– Crezi că eu te-aș lovi?

– Da, și nu m-aș simți prea bine. Deja mă simt vinovată.

– Vinovată? De ce? interveni Joan, care stătea de mult în ușă. De fiecare dată când plec vă găsesc împreună. Ce puneți la cale?

– Coboară, Joan. Vom discuta mai târziu, îi spuse Josh tăios.

– Nu, să vorbim chiar acum. Dacă ți-ai schimbat planurile, aș dori să fiu prima care o știe. Ridicolul nu ucide, dar nici nu-mi place.

Vorbea atât de tare, încât Candra se apropie de Roddy să vadă dacă nu cumva l-a trezit.

– Până la intrarea mea în scenă nici nu știai că există femei pe pământ, adăugă ea ceva mai calm. Nici una nu era demnă de tine. Cu mine, e altceva: îmi datorezi succesul tuturor cântecelor tale.

– Tu ești Joshua Scott, autorul de cântece? întrebă Candra, uluită.

Era stupefiată, dar mai ales îl ura pentru că nu-i spusese nimic. Ce părerea proastă avea despre ea dacă nu-i spusese ceea ce pentru el conta cel mai mult!

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am făcut niciodată legătura. Felicitări, continuă ea cu ochii în lacrimi. Nu știam că voi lucra pentru marele Josh Scott. Ce toantă eram! Cred că v-ați distrat de minune. Ce păcat că tata nu mai este, întotdeauna a spus că te-a judecat greșit.

Se apropie de ușă.

– Acum, cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să-mi fac toaleta. Medicul nu va întârzia. Apoi, un tête-à-tête cu logodnica nu ți-ar strica.

– Candra!

– Nu te obosi, e inutil să încerci să-mi explici. E rândul tău să ai remușcări și sper că te voi chinui până la sfârșitul zilelor. Și chiar după aceea.

Cu mintea goală și inima înghețată, se retrase în camera ei. O trădase pe toată linia.

Ducându-se de la patul ei spre geam, auzi un zgomot. Era doctorul, care nu sosi decât la sfârșitul după-amiezii.

– E o dublă otită, spuse el. Trebuie să ia antibiotice. Să rămână în pat o săptămână, la căldură, și să bea multe lichide. A fost întotdeauna așa de slab?

– Da, consumă tot ce înghite! De mult n-a mai luat în greutate.

– Aici își va reveni. Vremea e minunată. O să vezi, băiete! adăugă el, mângâindu-l pe cap. În curând vei fi la fel de zdravăn ca un tăietor de lemne.

În ciuda febrei, copilul zâmbi.

– Măcar aici se amuză cineva, că jos e un haos total.

Joan vorbise din prag. Cu un zâmbet fermecător pe buze, într-un pulover de cașmir negru, care-i accentua părul blond, o privea pe Candra. Aparent, calmul ei o intriga.

– Doctorul mi-a promis că într-o săptămână Roddy va fi bine.

– Înțeleg că mai rămâneți, spuse Joan, dezamăgită.

– Dacă Josh e de acord, vom pleca peste opt zile.

– Josh nu e un imbecil, nici ticălos, interveni doctorul, a cărui privire uluită alerga de la una la alta.

– Nimeni nu e perfect, Jim.

Ce familiarism! Toată lumea se cunoștea aici, doar ea era intrusa… ca întotdeauna.

Joan îi întrerupse firul gândurilor.

– Dacă rămâneți, vă puteți ocupa de bucătărie. Pepe e plecat la Los Angeles. Ne trebuie cineva.

– Nu m-am angajat bucătăreasă, domnișoară Macy, spuse Candra calm.

– Nu asta am vrut să spun, zise Joan, roșind. Eu nu mă pricep la bucătărie. Aș putea să am grijă de Roddy cât ați găti.

Candra și-o imagină imediat pe Joan și Josh crescând copii. Trebuia să-și reconsidere un pic poziția. Joan nu era total lipsită de suflet.

– Ne-am înțeles, Joan. Dați-mi cinci minute…

Se întoarse, zâmbind în continuare.

– Cum sunt prin zonă azi, de ce nu mă invitați să gust din ceea ce gătiți? întrebă doctorul.

– Cu cea mai mare bucurie! Nu știu dacă Josh e de acord…

– Oh! Cu cineva ca dumneavoastră la masă va fi fericit să aibă invitați.

– Ce vreți să spuneți, doctore? interveni Joan.

– Renumele monden nu te părăsește atât de ușor. Acum două luni făceam încă parte din înalta societate din Portland, spuse Candra.

– Da, sigur! Îmi amintesc acum, sunteți fiica Aliciei Bishop.

– Fiica sa vitregă.

– Am întâlnit-o la San Francisco, după moartea soțului ei. Nu era deloc ca dumneavoastră.

– Nicidecum.

Înainte de a pleca, doctorul Jefferson îi mai făceau unele recomandări, apoi Candra coborî. Mai erau două ore până la masă. Nu avea timp de pierdut.

Când Bob veni cu un pahar în mână, era deja foarte ocupată.

– Trebuie să vă dăm un premiu. Bucătăreasa lui Josh pare imbatabilă, chiar Pepe s-ar înclina.

– Fac și eu ce pot, dacă nu iese bine, cu atât mai rău pentru voi, glumi ea, întinzându-i un cuțit.

– Doamne, nu! eu nu știu nici măcar să fac cafeaua, e mai bine să mă abțin… pentru toată lumea.

Candra începu să râdă.

– Cum l-ați cunoscut pe Josh?

De ce această întrebare? Intrigată, Candra îl privi. Nu părea să aibă intenții rele.

– Josh lucra la tatăl meu. Dar dumneavoastră?

– Joan l-a adus. Dorea să-i cânte melodiile și cum sunt agentul ei… Acum sunt și al lui Josh. Ceea ce nu este foarte comod. Nu vrea să apară alături de ea, totul e să câștige un bănuț.

– A, da?

– Lucrează împreună de patru ani. Anul acesta l-am convins să-și popularizeze cuplul. Știți că totul merge cu

publicitate. După căsătoria lor, vânzările vor urca cu cel puțin douăzeci la sută.

Bând, o urmărea pe Candra cu coada ochiului. Va reacționa? Nu, nu în bucătărie. Până la urmă, se duse la ceilalți.

Salata de fructe cu nucă de cocos aștepta la rece, castraveții asezonați cu mentă erau gata, friptura și cartofii trebuiau doar încălziți.

Totul era bine. Candra se șterse pe mâini și puse masa. Unde se duseseră? La Josh, probabil. Dar ea unde va fi peste două săptămâni? Ce va face? Era bine să se ducă la unchiul ei? Sau să caute de lucru la Portland?

De ceva vreme, viața i se complica zilnic: să uite trecutul, să-și organizeze viitorul… cât despre prezent, mai bine nu se gândea. Devenea obositor.

Încet, reveni în cameră și-și puse o rochie decoltată, care i se potrivea bine.

Coafura severă corespundea stării ei sufletești.

În această seară obișnuită, mondenă, îi va fi utilă.

Capitolul 9

A doua zi, cerul era degajat, aerul rece și zăpada înghețată scârțâia sub tălpile Candrei, care se plimba pe lângă râul Rogue.

Nu dormise. Întinsă pe pat, urmărise luna, apoi dispariția ei. Urcase la ea imediat după masă; o vreme, râsetele și vorbele mai umpluseră casa, apoi totul recăzuse în tăcere.

Fiecare se dusese la culcare. Un pic mai târziu auzise pași. Fără îndoială Joan se ducea la Josh.

Cu ochii ațintiți în tavan, lacrimile i se prelingeau pe pernă. Josh, aproape gol, o lua pe Joan în brațe cu voluptate… Cum putea dragostea să fie atât de crudă?

Candra rupse o crenguță și-și continuă plimbarea.

Zgomotul unor copite îi întrerupse gândurile. Știa prea bine cine putea fi călărețul! Prinsă între un copac și râu,

nu avea cum să-l evite. Resemnată, îl aștepta. Călărea perfect, de o eleganță sublimă. Era îmbrăcat doar în blugi, un fular lung și o canadiană. Conducea calul cu o mână de expert. Opri alături de Candra.

– Bună ziua! spuse ea pe un ton nepăsător. Unde este Joan?

– Voiam să-ți vorbesc.

– Totul a fost spus, la ce-ar mai folosi?

După cearcăne și ton, își dădu seama că nici el nu dormise. Își petrecuse noaptea cu Joan? Inima i se strânse.

– Vrei să mă asculți? Totul s-a precipitat și situația mi-a scăpat de sub control.

Prea emoționată ca să spună ceva, își vârî mâinile în buzunare, contemplând râul. Josh sări jos, o luă de umeri și, ținând calul de hățuri, se îndreptară spre casă.

– Știam că într-o zi te voi vedea, Candra. Dar nu știam când. După plecarea mea din Portland, m-am gândit mereu la tine.

– Serios? De ce?

El ezită.

– La început, te-am urât de moarte pentru că ai povestit că m-ai prins cu Bettina. Adevărul e că niciodată nu am mers prea departe cu ea…

Îi căută aprobarea din priviri. Ea i-o dădu. Adevărul e că nu-l văzuse decât îmbrățișând-o pe Bettina.

– Dar îl uram mai mult pe tatăl tău. Cum a putut să te lase așa, să nu se ocupe de tine? Erai tot mai insuportabilă.

Se opri o clipă, îi luă bărbia și o mângâie pe buze. Satisfăcut că o simțea fremătând, îi luă mâna și plecară mai departe.

– Când ai povestit asta tatălui tău, nu știai că ai intrat într-un cuib de viespi.

Privea drept înainte și vorbea calm. Candra îl asculta resemnată, cu capul în jos. Se decisese să se explice, nu-l putea opri. Cu cât termina mai repede, cu atât mai bine.

– Brusc, tatăl tău și-a adus aminte multe detalii; de exemplu, într-o zi te-a găsit în brațele mele plângând pentru că nu te luase la New York, așa cum promisese. Te consolam ca pe o soră mai mică.

Candra nu-și mai amintea. Se refugiase adesea la Josh. Dar că tatăl său, care nu o prea băga în seamă, și-a amintit, iată ceva care o uluia!

– Tatăl tău se simțea vinovat, dar prefera să mă acuze pe mine. A pretins că am vrut să te seduc. A amenințat că mă dă în judecată. Firește că n-a făcut-o. Dar m-a gonit.

– Nu știam, n-am vrut niciodată asta.

Sincer dezolată, înțelegea pentru prima dată amploarea dezastrului pe care-l pricinuise.

– Acum sunt sigur. O simțeam când ai venit. Erai geloasă, dar nu erai rea, Candra.

– De ce nu?

– Dacă ai fi fost rea nu te-ai fi ocupat de Roddy așa cum ai făcut-o, nu mi-ai fi scris corespondența cu atâta seriozitate. Am uitat o vreme de răzbunare. Dar într-o zi nu m-am mai gândit la toate acestea. Viața mea a luat o întorsătură mult mai satisfăcătoare decât înainte. Atunci mi-am amintit clipele frumoase. Am fost foarte fericit la voi, Candra.

Îi surâse și ea simți cum i se încălzește inima.

– Și ai devenit un celebru autor de cântece.

– Nu imediat, dar succesul a venit până la urmă.

Nu mai mergeau. Priveau râul, pierduți la mii de kilometri depărtare.

– De fapt, a venit când Joan a cântat *Fata cu părul de aur.* Ea m-a prezentat lui Bob, el este agentul ei. Cel mai bun în domeniu. Nimeni nu cunoaște autorul cântecelor, decât în cazul unui mare succes, când producătorii insistă să știe. Astfel, am decis să mă logodesc cu Joan.

– Da, sigur.

Devenise din nou distantă. El observă asta și o luă de mână.

– Nu, nu poți înțelege. Nimeni nu știe cât de greu, de crud este. Fiecare joacă pentru el, gata de orice pentru a câștiga. Este groaznic, singur. M-am luptat, am refăcut cântecele de zeci de ori. Câteodată eram atât de obosit, încât Pepe mă găsea dormind în fața televizorului, cu un sandviș în mână. Ce e mai rău e că mă duceam la serate, cu aceleași mutre vesele.

– Ah, Josh! murmură ea compătimitoare…

Ea cunoștea plictisul seratelor, unde te simți mai pierdut decât oriunde în altă parte.

Îi mângâie obrazul, înduioșată.

– Lasă-mă să termin, Candra. Apoi, te voi strânge în brațe, până îți vei pierde răsuflarea. Joan și cu mine eram doar prieteni. Un tandem care lucra bine. Când Bob a avut ideea de a ne finanța pentru publicitate, am acceptat. Eram obosiți de mondenități și nimic altceva nu ne lega. Atunci, de ce nu?

– Dragul de Bob!

Împărțită între speranță și durere, se trădase. În sfârșit, înțelegea de ce Josh fusese atât de furios. Nu dorea ca totul să se ducă de râpă.

Cu mână fermă o obligă să-l privească.

– Te rog, Candra! Nu face ca și cum povestea mea ți s-ar părea evidentă. Pentru tine nu este așa.

Furia mătură durerea și speranța. Cum de o putea crede atât de proastă? Scoasă din fire, cu ochii strălucind, se dădu un pas înapoi.

– Ai dreptate, toate aceste mașinații îmi scapă. Dar nu văd ce se schimbă. Ești, în continuare, logodit. Și știu ce gândești despre mine: sunt un copil răsfățat, care nu mai are nici un ban. Trebuie să-l consoleze cineva! O femeie în plus pe lista ta! O femeie pe care o ajuți atunci când e singură. O dată mi-ai spus că vreau să manipulez oamenii, dar și tu o faci destul de bine. Toată lumea îți aparține și pretinzi că faci exact ceea ce vrei! Îmi ceri să mă angajez, apoi o iei pe Joan în pat! Ei bine, nu mai merge! M-am săturat. Mă iubești, mă dorești, o dorești pe Joan, cu care nu ești decât prieten… M-am săturat de toate poveștile tale.

Dintr-o dată tăcu; spusese prea mult. Rușinată, lăsă ochii în jos și luă mâna întinsă de Josh.

– Mă iubești, constată el liniștit.

Sigur, dar cum putea să recunoască faptul că-i era mai scump decât lumina soarelui, decât aerul și decât viața însăși? Nu. Nici măcar nu putea să-l privească, să citească triumful în ochii lui.

El insistă.

– Recunoaște! Pentru numele lui Dumnezeu, recunoaște!

– Nu!

– Candra, te rog. Mă iubești?

– Da.

Nu era decât un murmur, dar el oftă și o strânse în brațe cât îi permitea canadiana groasă. Înlănțuiți, savurau magia acestui moment atât de scump plătit.

– Te iubesc, Candra, te iubesc mai mult decât orice, mai mult decât viața mea.

Aceste cuvinte atât de dorite, sunau pentru ea ca un cântec divin. Un moment de neuitat, care ștergea toate suferințele și amintirile trecutului.

– Trebuie să plec la Los Angeles pentru a aranja niște treburi, spuse el, îndepărtându-se cu greu și pironindu-și privirea de smarald în ochii ei plini de lacrimi de bucurie. Nu va dura mult, iar când voi reveni nu te voi mai părăsi.

– Și Joan?

Joan, care și ea era îndrăgostită de Josh, chiar dacă el spunea că e vorba doar de o prietenă.

– Am rupt logodna; știe că te iubesc, i-am spus aseară. Nu eu i-am cerut să vină, când a bătut eram sigur că tu ești, eram atât de convins, încât mi-a trebuit un minut să realizez cine era…

În sfârșit, cerul se luminase; nu mai existau neînțelegeri și nici întrebări fără răspuns. Cu toate acestea, o umbră trecu peste chipul Candrei.

– Ce este, draga mea? întrebă el, luând-o în brațe. Ce te supără?

– Mă gândesc la biata Joan. Fericirea proprie este, uneori, nenorocirea altora!

– Probabil. Dar, pentru noi, nu poate fi altfel. Știi foarte bine. Așa era scris.

– Acum știu.

Buzele lor se uniră, iar Candra, fericită, îl strânse în brațe, căutându-i căldura și forța de care hainele groase o lipseau.

– Dacă nu vrei să te răstorn aici, pe pământul rece, ar fi bine să ne întoarcem, spuse el într-un suspin, îndepărtându-se.

Este dificil să reziști pasiunii. Chiar dacă pasiunea asta o încânta, continua totuși s-o sperie puțin.

Cuminți, ținându-se de mână, intrară în fostul grajd.

O oră mai târziu, Josh pleca cu Joan și Bob. În picioare, în prag, Candra privea mașina îndepărtându-se. Promisese că se va întoarce în cel mult o săptămână. Promisese…

Capitolul 10

La trei zile după plecarea lui Josh, Candrei i se părea că timpul deja trece mai încet. Dorea aproape să-și strige dragostea la pereți dar nu putea vorbi despre asta nici cu Roddy și nici cu Pepe, care revenise de la Los Angeles.

Avea adesea momente de incertitudine. Toată această fericire nu era oare decât un vis dulce? Josh o va iubi așa cum își imagina ea? Telefonul sună și toate îndoielile i se risipiră. Josh, la capătul celălalt al firului, îi împărtășea tandrețea, dorința și pasiunea lui, în fiecare seară.

Roddy era tot mai bine. Nu mai avea febră, nici dureri de urechi. Avea voie să coboare în salon câteva ore pe zi, stând alături de Candra în fața șemineului.

În a patra seară, enervată că nu avea ce face, spălă vasele și făcu singură curățenie. După ce-l culcă pe Roddy, urcă în salon, mergând de la bibliotecă la fereastră, de la fereastră la șemineu și din nou la bibliotecă. Se opri prefăcându-se că ar căuta un titlu, dar nu distingea nimic. Apoi, porni din nou.

Abia își dădu seama că Pepe îi întindea un pahar cu vin fiert.

– Mulțumesc, Pepe! spuse ea, înțelegând ce face el. Îmi lipsește activitatea. Mâine mă ocup eu de cumpărături.

Unde era Josh? De ce nu suna? Era cu Joan? Lucra oare? Dacă telefonul ar fi sunat în acel moment, ar fi uitat toate aceste gânduri, vrăjită de vocea lui tandră, nu s-ar mai fi gândit decât la declarația lui de dragoste.

– De ce nu faceți puțină gimnastică sau mai bine o baie? sugeră Pepe. Veți putea petrece o noapte mai plăcută!

Surprinsă, nu se opri, totuși, din plimbarea prin cameră.

– Cum de știi că nu dorm bine?

– Lumina rămâne aprinsă ore în șir.

– Te-am deranjat, îmi pare rău.

Brusc, era foarte jenată. Oare el știa de ce nu-și găsea somnul? Bănuia că tânjea să fie în brațele lui Josh, să-l acopere cu sărutări?

– Nu m-ați deranjat deloc. Dacă ați fi plecat și Josh ar fi rămas, nici el n-ar fi închis un ochi.

– Preocupat de un nou cântec?

– Nu, de dumneavoastră.

Spuse asta calm, ca pe o evidență.

– Îl iubesc.

În sfârșit, o spusese cu glas tare. Era minunat!

– Știu, spuse Pepe, zâmbind blând. Căutați-vă halatul, mă duc să umplu piscina, adăugă el și dispăru în galeria ce ducea spre sală.

Imediat, apoi, se întoarse și-i spuse că baia este gata.

În marea sală, calmul era impresionant. Se dezbrăcă încet și-și dădu seama că și aici exista un casetofon și câteva casete. Alese una și o puse în aparat.

O melodie a lui Josh umplu camera, smulgându-i un suspin adânc. Plonjă. Apa călduță o destinse imediat. Înotă un timp, apoi se opri brusc. Un jet de lumină veneau dinspre ușă. Îl recunoscu pe Josh și inima aproape că-i sparse pieptul.

– Josh! exclamă ea surprinsă și fermecată.

Privirea ei îl invită în apă.

– Când ai ajuns?

– Exact la timp, s-ar spune.

Continuând să se dezbrace, nu pierdea din ochi trupul superb pe care apa îl ascundea.

Nu mai putea aștepta și, jenată de acest examen de sus, își ascunse pudic sânii. În sfârșit, el se lăsă în apă. Făcând pe indiferentul, începu să înoate în joacă, apoi reveni rapid spre ea și o îmbrățișă.

Buzele lor se uniră, în timp ce picioarele, menținându-i la suprafață, se înlănțuiau, se despărțeau și din nou…

O strânse mai tare și-i murmură tandru la ureche:

– Te iubesc, Candra.

– Și eu.

Suspinând de plăcere, îi urmărea cu degetul conturul ochilor și al gurii senzuale. În fine, făcea ceea ce dorea să facă de atâția ani!

– Eram sigur. Sigur că ești fantastică, voi fi fericit să te revăd, să te descopăr. Când am plecat din Portland, am încercat să dau telefon de câteva ori. Dar nu erai acolo, erai la pension.

– Alicia mă trimisese acolo. O deranjam, mumură ea între două sărutări.

– Te-am văzut o dată. Cred că aveai șaisprezece ani. Eram la Portland cu Pepe. Ai ieșit dintr-un magazin cu mama ta vitregă. Aveai un costum roșu, erai superbă cu

părul ondulat, care-ți curgea pe umeri. Dar erai foarte tristă. Cred că atunci m-am îndrăgostit, de fiecare dată mi te imaginam îmbrăcată așa. Erai la fel de frumoasă, ca amintirea mea.

– Și eu aș putea spune la fel despre tine.

Răspunzând dorinței ei, Josh o strânse ferm de talie, în timp ce o sărută în fugă și porni în căutarea rotunjimilor la care visa. În ciuda apei, o simțea vibrând sub degetele sale.

– Ne căsătorim? întrebă el.

– Da!

– Mâine?

– Da!

– Ce docilitate! glumi el, mușcându-i lobul urechii.

Apoi, brutal, îi mușcă buzele și o îmbrățișă cu ardoare, cu o pasiune poate nemaiîntâlnită. Cu ochii închiși, parcă vedea cerul deschizându-se pentru ea, auzi sunând, parcă, trompetele fericirii; în plin extaz, gemea, îl chema pe Josh strigându-și dorința. El o strânse la piept, și apoi, brusc, o respinse.

– Ar trebui să aștept să ne uscăm. Nu pot. Când ești aici, înnebunesc. Te doresc atât de mult!

De ce roșise? Și ea îl dorea. Ea izbucni în râs, și la fel făcu și el. Situația lor era foarte comică!

– Joshua Scott Lawrence, dacă nu termini ce ai început, nu te voi ierta niciodată, glumi ea mimând furia.

O secundă, el ezită, apoi privirea i se aprinse și o îmbrățișă, ca și cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată, o strânse cu toată furia senzuală de care era capabil; ea, încordată, aștepta momentul suprem. Și acolo, în apă, el o făcu a lui, obținând ceea ce dorea. Împreună, ajunseră la extaz într-un singur strigăt de fericire. Și, înlănțuiți încă multă vreme, plutiră pe apă, privindu-se în ochi.

– Ești adorabilă, spuse el, revenindu-și încet. Și delicios de pudică… frumoasă ca o inimioară… și dulce la sărutat și la mângâiat…

Se amuză, punctând fiecare cuvânt cu un sărut pe nas sau pe sâni.

– Josh?

– Da!

– Și acum?

– Ne căsătorim. Fără să pierdem un minut. A fost infernal la Los Angeles fără tine… studiourile, filmările pentru televiziune…

– În timp ce eu mă distram de minune aici, așteptându-te. Asta se subînțelege? întrebă ea făcând o grimasă.

– Sper că nu te-ai plictisit. E minunat când ne regăsim. Dacă n-ai fi fost aici, aș fi întors toată țara pe dos în căutarea ta. Niciodată nu-mi vei scăpa, Candra. Ești a mea, te păstrez aici pentru totdeauna.

– Și Roddy?

– Sigur că și pe el! Cum crezi că pot trăi cu tine fără ca el să nu ni se strecoare printre picioare, zi de zi?

– Ești sigur?

– Sigur că da! Hai, acum te conduc în camera ta.

Înainte de a ieși din apă, el îi mai strecură un sărut după ureche.

Se îmbrăcară, stinseră lumina și, mână în mână, ajunseră încet în salon.

Candra nu se grăbea, căci nu dorea să-l părăsească. Abia sosise doar!

Ca și cum ar fi citit în inima ei, Josh o împinse ușor spre camera lui.

Se opri în prag, o fixă cu intensitate și-i strânse tandru mâna, trezindu-i din nou simțurile abia adormite.

– Rămâi aici… te rog.

Fără să se lase mult rugată, intră. Patul mare, ca un altar al dragostei, era splendid sub razele lunii. Gata de a se sacrifica acolo, oricât de des ar dori Josh, o străbătu un fior.

– Ești tot ce am visat întotdeauna, și chiar mai mult, murmură el, la fel de tulburat…

O ridică și o duse, ca pe bunul lui cel mai de preț, pe pat, apoi se așeză lângă ea.

– Nu mă părăsi niciodată, Candra, mai ales în noaptea asta. Nu mă voi sătura niciodată de tine. Te vreau în brațele mele pentru toată viața.

Ca o fetiță ascultătoare, ea se ghemui la pieptul lui.

Cuvintele cântecului compus de el îi răsunau în urechi:

… Visele mele dintr-un trecut îndepărtat
Sunt promisiunile de mâine…

Și mâine va fi ziua nunții lor.

Exista, oare, pe lume o promisiune mai frumoasă și mai dulce?

Sfârșit